

लावली डोक्याला आणि श्रीसाईची मंदिरात होत असलेल्या चार वेळा होणाऱ्या आरत्याप्रमाणे आरत्या सुरू केल्या आणि प्रसाद वाटू लागले.

आणि साईबाबांनी माझी हाक एकली. माझ्या यजमानांच्या डोक्यातील फोड कमी होऊ लागले, व आपूरेशनही ठळले. आणि त्यानंतर काहीं दिवसातच त्यांची बदली जवळच्या ठिकाणावर झाली. बदलीची ओर्डर घेताना त्यांनी शिर्डीला जाऊन साईबाबांचे दर्शन घेतले. घरात आनंदीआनंद झाला. माझी मुळे देखील साईची भक्ती करतात. आम्ही सर्व शिर्डीला भेट देण्यास उत्सुक आहोत. दुःखात साथ देणारे श्रीसाई खरोखरच महान आहेत. त्यांच्या कृपेने आमच्या घरात आज सोन्याच्चा दिवस पहावयास मिळाला, आणि म्हणूनच सर्व साईभक्तीच्या मार्गाला लागोत आणि जीवनात आनंद निर्माण होवो म्हणून साईचरणी प्रार्थना करते. त्यांना माझे अनंत कोटी प्रणाम! म्हणूनच त्यांनी वचन दिले आहे व आजही ते सार्व आहे. -

जरी हे शरीर गेलो मी सोडून
तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

प्रवासातील अनुभव

—श्री. ज. ब. कोष्टी
म. पो. ता. मुरबाड (ठाणे)

० मागील आक्टोबरची १ तारीख. मी दोन दिवसांची रजा काढून घरी गेलो होतो. आईवडील वृद्ध म्हणून त्यांना आण्याचे ठरले होते. मी घरून सुमारे ३०० रु. पर्यंत रक्कम घेतली होती. निघण्याच्या आदल्या दिवशी आम्ही भुसावळला आमच्या एका नातेवाईकाकडे मुक्काम केला. सकाळची भुसावळ पैसेंजर धरली. घरून निघतानाच वडिलांनी त्यांचे जवळचे रु. पांचशे माझे जवळ देऊन ठेवले होते. अशा प्रकारे तिकीटे वगैरे काढून मी आठशे

रुपयांचे शंभराच्या नोटांचे पुढके सुटाच्या चोरकप्यात ठेवले. गाडीत बसलो. गाडीत जागा मिळाली. परंतु आईबडिलांना कधी पाणी आण तर कधी फराळळला आण अशा कामासाठी मला गाडी थांबल्यावर खालीवर चढावे लागे. गाडी चाळीसगावला थांबली. फराळांचे पदार्थ घेण्यासाठी मी गाडीच्या खाली उत्तरलो. फेरीवाल्यास पैसे दिले व तसाच एका हातात पुडी व दुसऱ्या हातात पाण्याची बँग घेऊन मी गाडीत चढलो. इतक्यात गाडी सुरु झाली. फराळ-पाणी झाल्यावर मीं सहज खिशाकडे हात घातला. पैसे व तिकीटे सुरक्षित आहेत ना? खिसा चाचपून पाहिला. खिसा रिकामा आहे असे वाटू लागले. पुन्हा उभा राहून झिशात हात घातला. तर झिशात पैसेही नाहींत व तिकीटेही नाहींत. माझी तर पाचावर धारण वसली. मी गाडीत आल्या मार्गति पैसे पडले का ते पाहू लागलो. परंतु व्यर्थ! पैसे, तिकीटे मार्गति पडलेली नव्हती. मी माझ्या साई माऊलीस मनोभावे प्रार्थना केली. बाबा आता हे संकट कसे टळणार? माझ्या बरोवर माझे वृद्ध आईबडील आहेत. पैसेही गेले व तिकीटेही गेली आता आमचे कसे होणार? मी मनात मनोभावे साईबाबांस प्रार्थना केली. मी माझा सदरा वर केला मात्र आणि इतक्यात सदन्यातून नोटा व तिकीटे पाहावयास मिळाली. मला जो आनंद झाला तो काय वर्णन करावा. मी मनोभावे साईबाबांना लाख लाख प्रणाम केले. मला संकटातून बाबांनी सोडविले माझी पूर्ण श्रद्धा झाली आहे की दुःखाचा भार बाबांवर टाकल्यावर बाबा त्यातून सुटका करतात.

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून
तरी मी धावेन भक्तांसाठी
नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य
नित्य ध्या प्रचिती अनुभवे ॥

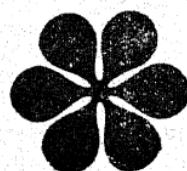
श्रीबाबांनी मला यश दिले

—कु. स्वाती आ. साळवी.
‘उजाला’ डोंविवली (पूर्व)
जि. — ठाणे.

० मी स्वतः गेली तीन वर्षे श्री बाबांची अनन्य भावे भक्ती करीत आले आहे. दरम्यान शिरडीसुद्धा जात आले. मी व्यवसायाने महाविद्यालयीन विद्यार्थिनी आहे. गेली दोन वर्षे मी वाणिज्य शाखेतील सततच्या अपयशाने पार खचून गेले होते. एकाचा विषयात थोडक्यात कमी गुण पडून अपयश पदरी पडले. अभ्यास व्यवस्थित करूनसुद्धा असे घडल्याने माझा आत्मविश्वास खचत चालला. त्यामुळे मन खिन्ह झाले. परंतु माझ्या आईने ‘श्री साईबाबांना हाक मार, तेच तुला यशाचा मार्ग दाखवतील’ असे सांगितले यावर्षी परीक्षेला जाण्यापूर्वी बाबांची उदी लाऊन नामस्मरण केले व एक लहान पुडी सोबत नेली. नेहमीप्रमाणे पेपर्स उत्तम लिहिले परंतु दोन वेळच्या कटु अनुभवांनी मन दोलायमान झाले होते. रात्रंदिवस निकालाकडे डोळे लाऊन होते.

शेवटी ... फेन्हुवारीत निकाल प्रसिद्ध झाला व मी उत्तीर्ण झाले. अतिशय आनंद झाला. बाबांच्या तसविरीला हार घातला, दिवावत्ती केली नि म्हटले, ‘बाबा! ही सारी तुमची कृपा!’ तुमच्या नामस्मरणाचा महिमा काय आहे हे कळून चुकले. तुमचे स्तोत्र किती गावे याला सीमा नाही. असाच तुमचा आशिर्वाद माझ्या पाठीशी निरंतर राहो एवढेच मागणे.’

‘जय साई! जय श्री बाबा!’

साई-प्रसाद

-श्री. लहू रामभाऊ रोवाळे.

२१-२२५ कन्नमवार नगर २,

ट्रॅक्सिस्ट कॅप, विकोळी, मुंबई ८३.

० मी व आमच्या घरातील सर्व मंडळी श्री बाबांचे भक्त आहोत. एके दिवशी श्री बाबा माझ्या स्वप्नामध्ये आले. तो दिवस म्हणजे गुरुवार पहाटेची वेळ. मी आमच्या घरातील श्री साईबाबांच्या फोटोचा अभिषेक करून अन्नदान केले आहे. अशा प्रकारचे स्वप्न पडत होते. इतक्यात घडचाळामध्ये चारचा अलार्म झाला व मी झटकन डोळे उघडले. पहातो तर काय काहीच नाही व म्हणून मी माझ्या मनाशी ठरविले की येत्या १० ताखेला रामनवमीच्या निमित्याने घरी श्री बाबांच्या फोटोला अभिषेक करून अन्नदान करावयाचे.

त्याप्रमाणे रामनवमीच्या दिवशी सकाळपासून लाउडस्पीकरच्या आवाजाने श्री बाबांच्या उत्सवाला सुरुवात झाली. सायंकाळी ६। च्या सुमारास आम्ही सामुदायिक अभिषेक संपर्क ब्राह्मणदान केले. त्यानंतर आम्ही सर्व साईभक्तांनी श्री बाबांची धुपारती केली. बघता बघता साईभक्तांची दर्शनासाठी रांग लागली. प्रत्येक साईभक्तांनी दर्शन घेतल्यानंतर साईप्रसाद (जेवण) घेतले.

रात्री ९ ते १० बाबांच्या पुढे भजन झाले. रात्री १० वाजता बाबांची शेजारती झाली. शेजारती झाल्यानंतर आम्ही ठेवलेल्या श्री शिर्डीचे साईबाबा हा मनोजकुमारचा द्विदी सिनेमा सुरु झाला. सिनेमा संपल्यानंतर सर्व साई-भक्तांनी पहाटे निरोप घेतला. निरोप घेत घेत व मुखी गुणगुणत

“कपाळी केशरी गंध बाबा तुझा मला छंदः”

असे म्हणत म्हणत सर्व साई भक्तांनी निरोप घेतला.

हचा सर्व कार्याला श्री बाबांनी कोणत्याही गोष्टीची अडचण भासू दिली नाहीं किंवा काही कमी पडू दिले नाहीं. हचा सर्व कार्यामध्ये श्री बाबा सामिल असल्यामुळे आम्हांला कोणत्याही गोष्टीची कमतरता भासली नाहीं, व त्याप्रमाणे श्री साईबाबांनी दाखवलेले स्वप्न मी आनंदाने पार पाडू शकलो. तसेच सर्व चाळीतील सर्व साईभक्तांनी या कार्यात भाग मोठ्या आनंदाने घेतला. अशीच आम्हां सर्व कुटुंबावर व सर्व साई भक्तांवर कृपा असू द्या. अशी साई चरणी प्रार्थना करतो.

विभूती दिव्यऔषधी

-सौ. उमिला आ. घोलेकर.

श्रीमती सुंदराबाई सामंत नगर,
चाळ नं. ४१४९ मु. घाटकोपर
मुंबई ४०० ०७५

० जुलै १९८२ मध्ये माझी प्रकृति ठीक नव्हती. त्यामुळे आम्हां उभयतामध्ये बरीच वादावाद झाली. त्यावेळी मी मनात बाबांना म्हणाले तुम्हीच आता मला पुढचा मार्ग दाखवा. खर सांगायच म्हणजे त्यांच्या कृपेने मला दोन मुळे आहेत, आणि तिसऱ्याचा सुगावा लागला होता. पण? त्यांना दोनच मुळे पुरे होती. त्यामुळे मी द्विधा मनःस्थितीत होते. माझा सर्व भार मी श्री बाबांवरच टाकला होता.

त्याच रात्री बाबांनी स्वप्नात येवून मला दृष्टांत दिला. बाबा मला एका पडक्या वाड्यात घेऊन गेले व मला म्हणाले पोरी तू मुळीच घावरू नको. मी तुझ्या पाठीशी आहे. त्याच दिवसापासून माझ्या मनातील भिती पार नष्ट झाली मन धीट बनले. आमच्या दोघांच्याही मनातील पूर्वीचे विचार नष्ट झाले. काहींदिवसांनी मला श्री बाबांच्या कृपेने पुत्ररत्न झाले. तेही गुरुवारीच. हच्या पूर्वीच्या माझ्या दोन्ही मुलांचे जन्मवार गुरुवारच आहेत ही सर्व त्यांचीच कृपा होय.

दुसरा अनुभव असा. वरेच दिवस गावावरून माझ्या वडिलांचे पत्र नाही. म्हणन माझ्या मनात काळजी निर्माण झाली. तोच गावावरून निरोप आल की पायाला सूज येऊन ते आजारी आहेत व बोटाला फोड येवून त्यातून रक्त व पू वहात आहे. मला फार काळजी लागली. जवळ जवळ तीन ते चार महिने पाय वरा होत नव्हता. एकवेळ ऑपरेशन झाले तरीसुद्धा जखम बरी होत नव्हती. शेवटी मी बाबांजवळ याचना केली सर्व उपाय थकले आता तुम्हीच हे संकट टाळून माझ्या वडिलांना गुण द्या, आणि मी बाबांची उदी पत्रातून गावी पाठविली. पत्रात लिहिल्याप्रमाणे माझ्या वडिलांनी त्या उदीचा योग्य प्रकारे उपयोग केला. व त्यानंतर त्यांच्या पायाला आराम पडन जखम

पूर्ण वरी होऊन पायाची सूज कमी झाली. अशा प्रकारे आनंदाचे पत्र गावाच्या मला आले. त्यामुळे मला फारच आनंद झाला. मी दोन्ही हात जोडले व हे बावाना म्हणाले, बाबा, तुम्ही असेच आमच्या हाकेला धावून या व तुमचा कृपा हस्त आमच्या सदैव शिरी असावा. ही तुमच्या चरणी प्रार्थना.

हे साईनाथा सद्गुरु । तूच माझा कल्पतरु ॥
भवाभिधचे भव्य तारु ? तू अससी निश्चये ॥

कोडाचा डाग बरा झाला

—श्री. एन्. एन्. कुलकर्णी.

द्वारा श्री मुजुमदारांचा वाढा,
श्रद्धानंद पेठ, नागपूर ४४००१०

० श्री साईबाबा हे भक्ताच्या हाकेला त्वरीत धावून येतात व त्यांची मनकामना पुरी करतात असा माझा आज ३० वर्षाचा अनुभव आहे. मी प्रथम १९५० साली शिरडीला गेलो त्यावेळी श्री साईमंदिरात प्रवेश करताच मला अशी भावना झाली की मी आपल्या घरीच आलो. त्यानंतर दोन तीन वर्षांनी माझे डावे पायावर एक रुपया एवढा पांढरा डाग - कोड दिसू लागला. त्याला अत्यंत खाज सुट असे, व दिवसे दिवस तो मोठा होऊ लागला. येथील मेडीकल कॉलेज स्पेशालिस्टनी दोन तीन वर्षे वरेच उपचार केले. परंतु उपयोग झाला नाहीं त्यावेळी मी पुन्हा दर वर्षाप्रिमाणे शिरडीस गेलो. श्रीसाईच्या मूर्तीसमोर माझ्या पायाच्या कोडाकडे त्यांचे लक्ष अत्यंत करूण प्रार्थना करून वेधले, व त्याना तो बरा करणेस विनविले. येथे परत आल्यावर दररोज स्नान झालेवर श्री साईची उदी पाण्यात कालवून मी नित्य नियमाने लावू लागलो आणि खरोखरच अत्यंत आश्चर्यची गोष्ट म्हणजे दररोज त्या डागाचा रंग पालटू लागला व १ महिन्याचे आत पायाचा डाग पूर्ण नाहीसा होऊन पायाची कातडी पूर्ववत झाली. अशी ही श्री साईच्या उदीची कृपा आहे. त्यानंतर अगदी अलिकडे एके दिवशी रात्री माझे छातीत द्रुखू लागले. लगेच मी श्री साईचे चरणास उदी लावली व ती भक्षण केली थोड्याच वेळात माझी छाती दुखणे थांबून मला वरे वाटले. श्री साईकृपा अशीच सर्व भक्तांवर राहो ही विनंती.

कैवारी दीनांचा, साईनाथ माझा

—सौ. प्रभिला लीलाधर घडडे
एन्. आय. टी. क्वार्टर नं. ३१। बी
अशोकनगर नागपूर १७.

० आमच्या घराण्यात लहानपणापासून “दादाजी धुनीवाले” ह्यांची भनित असल्यामुळे दुसऱ्या संतांवर विश्वास ठेवणे जरा कठीणच काम. पण मी २-३ साईलीला वाचल्या. आणि माझ्या मनात आपोआपच ‘साईबाबा’ विषयी श्रद्धा निर्माण झाली, आणि ती दृढ होण्याला एक दिवस मला त्यांच्या लीलेची प्रचिती आली.

दि. २४-६-८३ शुक्रवारला ‘वटपौर्णिमेचा’ मला उपवास होता. दुसऱ्या दिवशी सकाळची शाळा असल्यामुळे मी लवकरच स्वयंपाक वर्गरे करून व थोडे जेवण करून मी शाळेत गेले. तोपयंत मला अगदी बरे वाटत होते. शाळेत गेल्यानंतर वर्ग ९ मध्ये व्याकरण शिकवित असताना माझे एकाएकी पाय दुखायला लागले, व शरीरात देखील उष्णता जाणवायला लागली. सुटी झाल्यानंतर मी कशीतरी घरी आले. खाट टाकून झोपले, तेव्हां शरीरात अधिकच उष्णता जाणवत होती, व हातपाय देखील जास्त दुखायला लागले. घरी कोणीच नाही. दोन लहान मुली. त्यांना काय कल्पार? माझे पती शाळेत गेलेले. त्यांना माझ्या प्रकृति विषयी काहीच कल्पना नव्हती. माझे ताप व हातपाय दुखणे सारखे वाढतच होते. त्यामुळे मी घावरले व साईबाबांच्या फोटोकडे पाहून म्हटले, माझी प्रकृति बिघडली आहे. हे त्यांना माहित नाहीं. ते ४-५ वाजल्या शिवाय घरी येणार नाहीत, व माझे दुखणे तर वाढतच आहे. तेव्हां त्यांना आता निरोप कुणाच्या हस्ते व कसा द्यायचा? कारण त्यांची शाळा तर लांब.

माझे दुखणे वाढत असल्यामुळे मला सारखे रडायला यायचे. मी रडत असलेली पाहून माझ्या दोन्ही लहान मुली पण रडायच्या. काहीच सुचत नव्हते. तेव्हां साईबाबांची उदी मी तोंडात टाकली व साईबाबांना विनंती केली. “साईबाबा ह्यांना कसेही करून घरी येऊ द्या.” इतक्यात १०-१५ मिनिटांनी ह्यांचे दोन मित्र घरी आले व हे घरी आलेत काय? म्हणून चौकशी केली. तेव्हां त्यांच्या मित्रांना सर्व परिस्थिती कथन केली व त्यांच्या शाळेत जाऊन त्यांना निरोप द्यायला सांगितले ते स्कूटरवरून शाळेत गेले.

त्यावेळी माझ्या मिस्टरांच्या शाळेत मिटिंग सुरु होती निरोप कठल्याबरोबर मिटिंग अध्यात्मच सोडून ते घरी आले. त्यांना पाहिल्याबरोबर मला धीर आला. त्यांनी नंतर मला दवाखान्यात नेले. दवाखान्यात गेल्यानंतर मला औषधानी आराम पडला. अशा प्रकारे त्यांचे दोन मित्र म्हणजे दोन देवदूतच साईबाबांनी पाठविले, व त्या कठीण काळात साईबाबांनीच माझ्यावर कृपा केली. असे आहेत आपले दीन-दुखिताचे कैवारी साईबाबा! धन्य बाबा!

अशीच आपली आमच्यावर सदोदित कृपा असू द्यावी हीच आपल्या चरणांजवळ विनंती.

लाभला आशिर्वाद साईचा

—श्री. म. प. घोरे.

२३६। १२२४ स्वधाम को. हौ.
सोसायटी, कन्नमवार नगर,
विक्रोळी (पूर्व), मुंबई ८३.

० बालपणापासून साई माझे आराध्य दैवत. ‘ओम् श्रीसाई समर्थ’ हा महामंत्र जपत जावा अहोरात्र त्यानेच आपुले चरित्र परमपवित्र होईल! हा दिव्य उपदेश मला ‘साईचरित्र’ ग्रंथातून मिळाला. मी हया महामंत्राचा गुरु-मत्र म्हणून स्वीकार केला व यथाच्या १३ व्या वर्षपियासून मी हा मंत्र नित्य-नेमाने दररोज २५ वेळा लिहित आलो. मानसिक जप तर चालू होताच. विशेष म्हणजे माझ्या वाढदिवसाला मी हया मंत्राचा लेखनिक जप नवीन वहीत लिहिण्यास सुरु करीत असे.

२३ डिसेंबर १९८२. माझा वाढदिवस. विशेष लक्षात राहाणारा. त्याच-दिवशी माझे ऑफिसमधील मित्र श्री सुधाकर सावंत यांनी शिरडीहून आण-लेला प्रसाद मला दिला. तो प्रसाद वर्तमान पत्राच्या कागदात बांधलेला होता. मी प्रसादाची पुऱ्यी उघडली तर आतील बाजूस ‘नूतन वर्ष अभिनंदन’ असे

ठळक शब्दात छापलेले होते. घरच तो शुभ संदेश श्रीसाईबाबांनी माझ्या वाढदिवसा निमित्ताने मला प्रसादासोबत अशारितीने पाठविलेला होता. आतः पर्यंत माझ्या वाढदिवसाला असा शुभसंदेश कुणीही पाठविलेला नव्हता. पण हच्चा वाढदिवसाची दखल प्रत्यक्ष श्री साईबाबांनी घेतलेली पाहून माझे हृदय भक्तिभावाने ओथर्बून गेलं.

त्यानंतर त्या वाढदिवसाच्या शुभ संदेशाची प्रचिती साईनी त्या वर्षात आलेल्या दसन्याला अनुभवास आणून दाखविली. दसरा म्हणजे श्रीसाई पुण्यतिथीचा शुभदिन. त्याच दिवशी मला पुत्रलाभ झाला. पूर्णिमा – माझी पहिली मुलगी. ती आता ५ वर्षांची आहे कन्येनंतर पुत्रप्राप्ति व्हावी म्हणून श्रीसाईला मी प्रार्थना केली की मला पुत्रलाभ झाल्यास तो तुझा आशिर्वाद समजून त्याचे नाव आशिश' ठेवीन. माझी पूर्ण श्रद्धा होती की साईबाबा माझ्या प्रार्थनेला इच्छिलेले फळ देणारच. पण पत्नी (सौ. स्मिता) मात्र गर्भवती राहिल्यानंतर काळजी करीत वसे. डॉक्टरने दिलेली तारीख जवळ येऊ लागली तशी पत्नीच्या मनांत पुत्र होईल की कन्या होईल या विचाराचे द्वंद्व जोरात सुरु झाले. तिला दिलासा देण्यासाठी मी साईबाबांच्या फोटोसमोर चिठ्ठ्या टाकून कौल मागितला. पुत्र की कन्या याबद्दल चिठ्ठ्या टाकल्या. त्याचे उत्तर पुत्र होईल असे आले. त्यानंतर प्रसूतीच्या दिवसाबद्दल चिठ्ठ्या टाकल्या. १६ आक्टोबर ८३, दसरा (मनात इच्छिलेली) की ३१ आक्टोबर ८३ (डॉक्टरने दिलेली तारीख) यावेळी दसरा हे उत्तर मिळाले. आणि खरोखरच कौल दिल्याप्रमाणे दसन्याला पत्नी प्रसूत होऊन पुत्रलाभ झाला. नवसासी माझी पावेल समाधी' धरा दृढ बुद्धि माझे ठायी' हच्चा साई वचनाची आम्हांला पूर्ण प्रचिती आली. पुत्ररूपाने चैतन्यमय श्रीसाईच आमच्या घरी अवतरले. दिवाळीच्या पाडव्याला नामकरण समारंभ करून बालकाचे नाव श्रीसाईला दिलेल्या वचनानुसार आशिश' ठेवले.

अशा रितीने नूतनवर्ष अभिनंदन, हच्चा दैवी संदेशाची श्रीसाईबाबांनी प्रचिती दाखवून दिली.

साईबाबा संकटाचे निवारण करतात

-सौ. विमल य. वगळ.

४आ१६७ भक्तियोग सोसायटी.

वळिरा नाका, बोरीवली (प.)

मुंबई - ४०० ०९२.

० माझ्या मुलीची एम. ए. ची परीक्षा आणि नातवंडांची परीक्षा असल्यामुळे दैनंदिन व्यवहारात तिला मदत करण्याकरिता आम्ही उभयता पुणे येथे तिच्या घरी पंधरा दिवसांकरिता गेलो होतो. ता. ४-४-८४ रोजी देवाची पूजा करणे असल्यामुळे देवहारा साफ करीत असताना देवीच्या हातातील चांदीची काठी फुलांवरोबर स्मरण हरपून बाहेरील परिसरात फेकली गेली. देवांचे पुजन करीत असताना, काठीची आठवण ज्ञाली व शोध करू लागले. परंतु सापडेना. काठी पुरातन काळातील असल्यामुळे, व आपल्यावर काठी हरविल्याचा दोष येईल यामुळ मन दुःखीत ज्ञाले व साईबाबांचा धावा सुरू केला व काठी जर सापडली तर मुंबईस गेल्यावर घरातील तसबिरीला हार घालीन असे सांगितले. मुलीच्या नोकराणीकडून परिसर स्वच्छ करून घेतला परंतु व्यर्थ! साईबाबांचा जप मनामध्ये चालू होताच, इतक्यात गोळा केलेल्या कच्चन्याच्या डिगान्याच्या बाजूला लक्ष्य गेले, व ती चांदीची काठी उभी दिसली व आनंद गगनात मावेनासा ज्ञाला. वाचकहो! माझ्या अनुभवावरून तुमची खात्री होईल की साईबाबा भक्ताच्या हाकेला धावत येतात व संकटाचे निवारण करतात.

श्री बाबांनी दिलेला धक्का

-श्री. पु. कृ. धुपकर.

२१७१६ जवाहर नगर,

गोरेगाव, मुंबई ४०००६२.

० एप्रिल १९८२ चे सुखातीड मेव्हण्याचे नागपृग्हून पत्र आले. १९ मे बुधवार चि. विश्वासचे लग्न असून आपण सर्वांनी लग्नास अवश्य यावे. उन्हाळा, रजा वगैरेची सबब चालायची नाहीं. सर्वांनी अवश्य आलेच पाहिजे. त्याप्रमाणे चि. अरुण यास फोन करून कळवले. मोठा मुलगा, सून, व मोठा नातू हे येत नव्हते. कसे जाणे होईल हच्या विचारात होतो. कारण सौ. ला २३ जून ८१ ला अर्धांग वायुचा लहानसा झटका आला होता. त्यामुळे तिळा चालताना खूप त्रास होत होता. डावा हात व पाय कमजोर झाले होते. ता. १६ ला आम्ही निघालो. आमचेकडे ५६ साली घेतलेली श्री बाबांची मूर्ती आहे. तिळा रोज विष्णुसहस्र नामाचा अभिषेक असतो. पुजा झाल्यावर प्रार्थना केली व सांगितले 'बाबा आजपासून १५ दिवस अभिषेक नाहीं व तुमचे दर्शन नाहीं. चि. अशोक पुजा करेल तशी गोड मानून घ्या व आपला आशिर्वाद असू घ्या.

आम्ही ठरल्याप्रमाणे ता. १६ ला दुपारी निघालो. भुसावळ सोडल्यानंतर गार वारे व शेशाव ते वध्यपिर्यंत पाऊस असल्यामुळे काहींच उन्हाचा त्रास झाला नव्हता. लग्नघर पी. अँड टी. कॉलनीत, व हॉल दोन फलंगावर होता. मंगळवारी रात्री श्रीमंत पुजन झाले. बुधवारी सकाळचे ६। चे लग्न होते (तेथे उन्हाळच्यात सकाळचेच मुहूर्त असतात असे वाटते) लग्न, सप्तपदी, होम वगैरे झाल्यावर मी कॉलनीत येण्यास निघालो. घरी जातांना कोणीतरी डाव्या खांद्याला जोराने धक्का दिला. जणू काहीं मागे खेचले कोणीतरी. मागे बघतो तर तेथे कोणीच नव्हते. विचार करू लागलो, कां बरं असं व्हाव! तब्येत तर चांगली आहे. चक्कर येत नाहीं मग एकदम पडल्यासारखे कां व्हावे? मागे बघत विचार केला' काय बरं असावं येथे, बघतो तर मोठा विटांचा ढीग होता. पुढे बेलाचे झाड दिसले, व तेथेच पोलीस चैकी (लाकडी असते तशी) सारखे काहीं दिसले, म्हणून तेथे गेलो तर काय सांगू भक्तांनो १ ११२ दीड वीतीची श्रीसाईबांबांची आरसपानी मुर्ती. जणू काहीं माझेकडे बघून हसत आहे.

माझ्या डोक्यातून आनंदाश्रु पडू लागले. महादेव मार्स्ती वर्गेरे देव पितळी होते मर्ही मना सांगते आहे मी येथे असताना पुढे कुठे चाललास म्हणून तुला मागे वेचेते. मग रोज वारेनील कुले वेजत नेवेच विष्णुचहस्त्र नामाचा पाठ व गीतापाठ कह लागलो. असा तन्हेने १० दिवस कुठलाही त्रास न होता दर्शन सुख मिळाले. यी सद्गुर वाचामाई. तुझ वाचोती आवश्य नाही, भूतलीं ॥

तुजविष रिता कोठे । ठाव ना या महीवरी ।
सर्वत तू साईताथा । सर्वांच्या हृदयांतरी ॥

चमत्काराशीवाय नमस्कार नाही

-कु. शुभांगी प्रभाकर पावसकर.
एफ २-२१ दक्षता कॉलनी,
भासा हॉस्पिटल समोर,
वांद्रा मुंबई नं. ५०.

० साईचरणी श्रद्धा टेवल्यावर काय किमया घडते हे सर्व साईभक्तांना माहिन आहे. प्रत्यक्ष माझेच उदाहरण देत आहे -

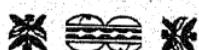
मी व माझी मीठी वहिण आम्ही दोघी एकाच कचेरीमध्ये नोकरीला आहोत. आमची डच्यांनी सकाढी ३ ते ३ अशी आहे. पण आम्ही दोघीही कधीच वेळेवर म्हणजे ३ वाजता जात नाही, कधी १० मि. १५ मि., ३० मि. आम्ही उगिरा जातो. परंतु साईबाबांच्या कुपेमुळे आम्हांला कुणीच काही बोलत नाही. एके दिवशी आमच्या कचेरीतील मुळं रात्रपाळी कहन आम्हांला चर्चगेट स्टेशन जवळ भेटली. व म्हणाली की कार्ल मेहता म्हणजे आमचे मैनेजिंग डायरेक्टर आले आहेत. प्रथम आम्हांला त्या मुलांची भक्त वाटली. परंतु थोडे पुढे म्हणजे सेंट्रल पोस्टाचवळ आल्यावर दुसरी मुलं भेटली. ती पण तेच म्हणाली. मग मात्र माझे काळीजच कापायला लागले कारण आम्हांला अर्वा तास उशीर जाला होता. एक दिवस उशीर ठीक आहे. परंतु आम्ही रोजच उशीर जाला.

आणि त्यात तो कार्ल मेहता म्हणजे जणू काय वाघच. वाघात आणि त्याच्यात काहीच फरक नाहीं. तो तेथे असेल आणि आमच्यावर वाघाची डरकाळी फोडेल या विचारात मी असतानाच मला माझ्या बाबांची आठवण आली व मी माझ्या बहिणीला म्हणाले की, आपल्याला काही घावरायच कारण नाहीं. माझे बाबा सगळ काहीं घ्यवस्थित करतील आणि तसाच चमत्कार घडला की. आम्ही दोघी कचेरीची पायरी चढतो तोच आमचा वॉचमन म्हणाला की, घाई करू नका. हछ जा आताच मेहता घरी गेला. मी माझ्या बहिणीला म्हटले वघ माझ्या बाबांनीच त्याला घरी जाण्याची बुद्धि दिली आणि आम्हांला त्या कठीण प्रसंगातून वाचवल, व पुन्हा तो अध्यां दिवसाने परत आला. म्हणजे आमची सुटका होण्यासाठी बाबांनी त्याला घरी जाण्यास हुकूम केला.

माझ्या भक्ताचा आर्तस्वर ऐकून मी त्यांचे दुःख निवारण करण्याकरिता वावून आल्याशिवाय कदापि रहाणार नाहीं.

माझी सकाळी ७ ची डूऱ्यांची असल्यामुळे घरातून निदान आम्हाला ६ ला तरी बाहेर पडावे लागते. एवढ्या पहाटे म्हणजे रस्त्याला गर्दी, रहदारी कमी असते व त्यात थंडीचे दिवस म्हटल्यावर ६॥ पर्यंत काळोख असतो म्हणून मला थोडी भिती वाटायची त्यात वांद्रचाला रहातो व स्टेशनजवळ मुसलमान वस्ती. एकदा असेच मी व माझी बहिण आम्ही दोघी ६ वाजता ऑफिसला जायला निघालो. मी थोडी भितीच आहे. एकदा तिकडच्या मुलांनी आमची भंकस केली. मी खूप घावरले. म्हटलं आपण येथून रोज जाणार व हयोंनी रोज आपली चेष्टा केली तर कसं चालेल मग मी माझ्या बाबांना सांगितलं की, वाबा आमची कोणी रस्त्यात चेष्टा करू नये व कुणी पाठी लागू नये. तुमच्यावरच हा भार मी टाकीत आहे. व तसेच झाले. मी सर्व्हिस करून तीन वर्ष झाली पण आम्हांला आता कुणाचाच त्रास नाहीं. मी रोज सकाळी संध्याकाळी बाबांची उदी पाण्यातूण घेते व पावडर न लावता पावडर म्हणून तोंडाला उदीच लावून मी कामावर जाते व आता मी रस्त्यातून न भिता खुशाल जाते. कारण माझ्या पाठी माझ्या बाबांची छाया आहे.

अशा प्रकारे माझ्या हाकेला सदैव ओ देणाऱ्या कृपाळू साईमाऊलीला माझे शतशः कोटी कोटी श्रणाम!

माझा खोकला बंद

—श्री. व्हर्ही. एल. वर्तक.
काणेकर वाडा, प्रभु आळी,
पेण - कुलावा.

० मी तसा मूळचा साईंचा उपासक नाहीं. आमचे मूळ दैवत श्री भवानी मातेवर भार घालून आजपर्यंत आहे. मूळचा स्वभाव धार्मिक. परंतु धार्मिक भावनेचे प्रदर्शन होऊ नये असे वाटते. माझे पेण मधील मित्रांच्या घरी श्री साईंची पूजा-अर्चा चालते. योगायोगाने गुरुवारी मी कधी कधी आरतीला वगैरे हजर असायचा. त्या मित्रांनी मला ८-१० वर्षपूर्वी एक साईबाबांचा फोटो फ्रेम करून दिला. तेव्हां पासून त्या फोटोची देवीच्या इतर फोटोंवरोवर पूजा होते. रोज सकाळ संध्याकाळी स्वतः देवाला उद्बद्धी दाखवतो व नमस्कार करतो. सर्व देवांजवळ पहिल्यांदा मला माईया कुटुंबियांना सद्बुद्धि द्या अशी प्रार्थना करतो व सर्वांना सुखी ठेवण्याची विनंती करतो. श्री साईबाबांजवळ काहीं खास मागणे आजपर्यंत केले नव्हते. गेल्या २८-२-८४ किंवा १-३-८४ च्या रात्री सुमारे ११-३० वाजता श्री साईबाबांना अंतःपूर्वक साद घातली व बाबांनी माझी अडचणीतून सुटका केली.

त्याचे असे झाले की, मला जानेवारीच्या पहिल्या आठवड्यात सर्दी व फ्ल्यू झाला ताप अगदी कमी होता व तो फक्त २ ते ३ दिवसच होता. परंतु खोकला मात्र आला तो मागे राहिला. आटदडा गेला. पधरा दिवस महिना झाला तरी खोकला कायम. साधी औषधे, डॅटिबायार्टिक, इंजेक्शन्स खोकल्याची सायरपे सतत चालू होती. सर्व त्रृहेचे रिपोर्ट्स झाले. मग मुंबईच्या तज्जांकडे गेलो. २४-२-८४ ते २६-२-८४ पर्यंत सर्व रिपोर्ट्स परत एकदा घेतले. तज्जांनी दिलासा दिला की ४ दिवसात खोकला जाईल. घरी परत आलो तोपर्यंत खोकला खूप कमी झाला होता. परंतु एका रात्री २८-२-८४ किंवा १-३-८४ सुमारे ९-३० वाजेपर्यंत रात्री खोकला थांबेचना. सतत खोकला. तोंड मिटलेले नाहीं, वरगड्या पोट, घसा दुखून दुखून जीव जायची वेळ आली. जीव हवालदील. रिपोर्टमध्ये कुठलाही गंभीर आजार नाहीं. मग असे कां? बसल्या बसल्या श्री साईबाबांच्या तसविरीवर लक्ष गेले. झटकन उठलो. बाबांच्या पुढ्यात ढोकं टेकलं की वाबा माझा खोकला आता थांबला तर तुझी ही कृपा मी श्रीसाईलीला मासिकात प्रसिद्ध करण्याकरिता पाठविन. माझा खोकला श्री बाबांच्या आशीर्वादाने ५ मिनिटात थांबला. मी बाबांचा क्रुणी आहे.

मला आलेला उदीचा अनुभव

प्राप्तिकारी विचारक संघाचा नियमित वारपत्र

—सौ. नंदा हरबनसिंग परदेशी
शेतकरी संघाजवळ, परदेशी पुरा,
नंदुरबार, डि. धुळे.

“नित्य मी जिवंत जाणा हेची सत्य ।

नित्य द्या प्रचित अनुभवे !”

० गेल्या जूनच्या ३० तारखेला घडलेली गोष्ट. माझा भाऊ हा माझ्या बहिणीच्या गावी ८ दिवसापासून तिला पोहचविष्यासाठी गेला होता बहिणीकडे ३-४ दिवस राहून तो माझ्याकडे नंदुरबारला येण्यास निघाला पुसद ते अकोला व भुसावळ या मार्गाने तो माझ्याकडे येणार होता. भुसावळ स्टेशनवर उतरून तो नंदुरबारला येण्यास बसला प्रवासाच्या थकव्याने व रात्र असल्याने त्याची झोप त्याला आवरता आली नाहीं. त्याच्याजवळ एक बैग व पिशवी होती. बैगेत त्याची सर्व सर्टिफिकेट तसेच दोन जोड कपड्याचे होते.

नरडाणे ते शिंदखेडा या दरम्यान त्याला झोप लागली त्याला दोंडाईच्या स्टेशनावर अचानक जाग आली झोपेतून उठल्यावर त्याने आपली बैग व पिशवी पाहिली पण त्याला दोन्ही वस्तू जागेवर आढळल्या नाहींत त्याने डब्यातील शेजारी असलेल्या माणसांनाही विचारले व इतरांनाही विचारले पण त्यावढल त्यास कोणीही उत्तर दिले नाहीं तरी खूपच हिरमुसला झाला.

तो नंदुरबार स्टेशनावर उतरला घडलेली सर्व हकिगत त्याने पोलिसांना सांगितली आणि तो माझ्या घरी आल्याचे पाहून मलाही आश्चर्य वाटले. मी त्यास विचारले अरे तू आलास, तर तुझ्या जवळ तर काहीच सामान नाहीं. तुझी बैग किंवा पिशवी नाहीं का? त्याने अगदी हिरमुसले होऊन व डोळचात पाणी आणून सांगितले की “माझी बैग व पिशवी येतांना मला झोप लागली असता रेल्वेच्या डब्यातून कोणी चोरून नेली.”

मी व माझी आई तसेच त्याचे मेहुणेही त्यास रागावून बोलले. नोकरी लागण्यास साधे सर्टिफिकेट सुद्धा आता राहिले नाहीं. आता पुढे कसे होईल अशी चर्चा चालली.

मी त्यास उठवले व सांगितले की अरे उठ' तोंड धु, अंधोळ कर, आणि देवाजवळ बस, आणि देव्हान्यात बाबांची उदी आहे. त्या उदीस उद्बत्ती लावून नंतर बाबांची उदी लाव, आणि असे म्हण— बाबा माझी वेंग व पिशवी हरवली आहे मला फक्त माझे सर्टिफिकेट मिळू देत त्यान तसे केले. त्याच्यासह मी ही बोलले की, बाबा तुम्हीच सर्व गोष्टींचा निर्णय लावा असे म्हणून उदी हातात घेतली व श्री साईबाबांचे स्मरण करून सांगितले बाबा आज गुरुवार आहे. आपला महिमा अपरंपार आहे. माझ्या भावाचे सर्टिफिकेट आठ दिवसाच्या आत मिळवून द्यावे. असे म्हणून मी ‘श्री हरी ओम्’ बाबा असे पाच वेळा उदी कपाळावर लावली. असे मी पाच दिवसांपर्यंत केले तसे मी रोज पुजा केल्यानंतर व रात्री झोपतानाहों उदी लावते. आमच्या घरात सर्वनिःशोषित बाबांची आवड फार आहे मुलेसुद्धा अधूनमधून श्रो साईबाबांची उदी लावतात.

बरोबर ८ दिवसांनी आम्हांला (भावाला) एका माणसाचे जळगावहून पत्र आले की आम्हांस तुमचे सर्टिफिकेट मिळाली आहेत. आपण जळगावी येऊन आपली सर्टिफिकेट घेऊन जावित. माझा भाऊ जळगावला गेला. त्या इसमास भेटला. त्याने भावाला त्याची सर्व सर्टिफिकेट दिली. या कार्यात श्री साईबाबांनी आमच्या हाकेला होकार दिला.

अशा हृचा महान साईबाबांच्या चरणी आम्ही सर्व सेवक नतमस्तक आहोत.

जया मनी जैसा भाव तैसा पावे साई त्याशी !

—श्री. आत्माराम र. ठाकरे.
चाळ सुपरिटेंडेंट क्वार्टर,
बी. आय. टी. चाळ कंपाऊळंड,
चंदनवाडी, मुंबई, ४०० ००२.

० आठ ते नऊ महिन्यापूर्वी माझ्या डोक्यावरील केस वस्तन्यान काढतात त्याप्रमाणे जाऊ लागले. प्रथम पावलीच्या आकाराचा, अधेलीच्या आकाराचा नंतर रूपयाच्या आकाराचा चक्ता पडू लागला. मला फारच चिंता वाटू लागली. मी माझ्या न्हाव्याला दाखविले. त्याने जे औषध सांगितले ते लावून पाहिले, पण काहींच उपयोग होईना. श्री बाबांची प्रार्थना चालूच होती. औषध चालू

होते. प्रत्येक संकटाच्यावेळी बाबा नेहमी पावतात मग हच्याच्वेळी कां बरे माझी परीक्षा घेत आहेत, असा विचार माझ्या मनीं आला. मग मी साईधाम वाढीतील बाबांच्या मंदिरात जाऊन श्रींची प्रार्थना केली. व त्यांच्यासमोर दोन अश्रू ढाढले. थोडा मनाला आधार आला. बाबांसारखा पाठीराखा असता आपण कशाला चिता करावी? घरी आलो तेव्हां 'साईलीला' मासिक घरी आले होते. ते वाचत बसलो. सर्वांनी बाबा आपल्याला कसे पावले व आपण संकटमुक्त कसे झालो, अशा प्रकारचे अनुभव दिले होते.

आता आपल्याला बाबा पावणार हच्या भावनेने पायधूनी येथील बच्याच औषधी विक्रत्यांकडे जाऊन औषध मागू लागलो. पण व्यर्थ! आता काय करावे? एक विक्रेता तर म्हणाला, 'साहेब या कपड्यात व हातात बँग घेऊन आपणास औषध कोणीच देणार नाहीं. सदरा-लेंगा घालून या.' हच्या त्याच्या टोमण्याने तर मी अर्धमेला झालो. काय करावे? जो औषध देत होता तो तर एकच छोटी वी आणून देत होता. आणि नंतर तर त्याने ती देण्याचेही नाकारले.

श्रींची प्रार्थना मनोमन चालूच होती. मग मी त्या भागातील ओळख काढण्याचे प्रयत्न करू लागलो. त्या भागात फिरत असतानाच मला माझा मित्र भेटला. त्याने मला ज्या औषध विक्रेत्याने टिंगल केली होती त्याच दुकानात नेले आणि त्या गृहस्थाने आपल्या अनुभवी नोकराकडून औषध कसे लावावे वगैरे दाखविले, आणि त्या दिवसापासून मी ते औषध काळजीपूर्वक गेलेल्या केसांच्या चक्त्यावर लावू लागलो. नंतर पंधरा दिवसात त्याने सांगितल्याप्रमाणे प्रथम पांढरे केस व नंतर काळे केस येऊ लागले. प्रत्येक महिन्यात हे येणारे केस वस्तान्याने काढून टाकले. असे तीन महिने केले. आणि आता माझे केस पूर्ववत झाले आहेत. ही श्री साईबाबांचीच कृपा आहे.

'जया मनी जैसा भाव तैसा पावे साई त्याशी,' हे बाबांचे वचन सार्थ (खरे) ठरले.

जय साईनाथ!

साईंची लीला अगाध

—सौ. रेखा दत्तात्रेय साळवी.
लालबाग, मुंबई - १२.

० मी पहिल्यापासून काही साईंभक्त नव्हते. कुठं पू. बाबांची तसबीर दिसली तर आपला नमस्कार करणं एवढंच ठाऊक. पण अशा काही घटना माझ्या अनुभवास आल्या की. पू. बाबांच्या मूर्तींचं दर्शन घेतल्याशिवाय एक दिवसही जात नाहीं. घरातील देवांची पूजा झाली की केव्हा एकदा बाबांच्या मूर्तींचं दर्शन घडत असं होत याला कारण बाबांची लीला -

माझी आई गेल्याचा फोन आला. मी घरात एकटी. यजमान व मुले ही परगावी. अशावेळी जो धक्का बसला त्यामुळे मी फार आजारी झाले, इतकी की मला चालण्याच्ही त्राण राहिल नाहीं. डॉक्टरांचं औषध चालू केल. रोज इंजेक्शनला जावं लागे. अशावेळी माझा मानलेला भाऊ (जो सच्चा साईंभक्त) त्याने फार श्रम घेतले. त्यानेच तुकतीच शिर्डीहून आलेली उदी व प्रसाद खायला सांगितल, व दर गुरुवारी दादरला साईंनिकेतनमध्ये घेऊन जाई. पण एके दिवशी डॉक्टरकडे जाताना माझ्यावरोबर कोणीच नाहीं. मला तर रडायला यायला लागलं शेवटी घरात एक बाबांच कॅलेंडर होतं. त्यापुढे उभी राहिले व म्हटलं की आता डॉक्टरकडे जाताना तुम्ही व माझे गुरु पू. गजानन महाराज पट्टेकर या दोघांनी सोबत करा. आणि खरच आश्चर्याची गोष्ट की बिलिंडगचा जीना उत्तरल्यावर दोघांनी माझे दोन हात घरले व डॉक्टरकडे नेले. तिथं डॉक्टरनीही विचारल आज तू एकटी व अशी धीट होऊन करी आलीस. कारण रोज जाताना खाली नजर लावूनच जात असे, भीती वाटायची वाटेत आपण पडणार तर नाहीं. परत येतांनासुद्धा दवा-खान्यांची पायरी उत्तरल्यावर हीं जोडी उभीच. परत घरी आणून पोचवलं. मी मागे पाहिलं तर दोघंही गायब. त्यावेळी माझ्या मनाची स्थिती काय झाली असेल ते बाबाच व गुरुदेव जाणोत!

तसाच दुसरा अनुभव ताजा आलेला -

माझी ८ महिन्याची नात फार आजारी झाली तिला हॉस्पिटलमध्ये ठवल्याचा फोन कोल्हापुरहून आला. मुलाच हे पहिलच मूल. त्या दोघा नवरा-बावकोला मुलांचा अनुभव नसल्यामुळे ती घाबरलेली असणार अशावेळी त्यांच्या

कडे जायच म्हटलं तरी दुसरा दिवस उजाडणार आता काय करायचं मन सारख बाबांचा धावा करीत होतं. त्यावेळी बाबांना सांकड घातलं, बाबा, मी तुमची उदी काही मुलीला जावून लावू शकत नाहीं. पण आता इथं घरात तिच्या नावानें उदी भितीला लावते ती तिला पोचू दे व रात्री ९ पर्यंत वरी होऊन घरी येऊ दे आणि काय आश्चर्य! रात्री ९ ला मुलाचा फोन आला की, मुलीची तव्येत आता चांगली आहे व तिला वरी आणली आता ती खेळत आहे. त्यावेळी माझ्या डोळ्यातून आनंदाश्रू वाहू लागले, व तशीच रात्री बाबांच्या देवदात जाऊन त्यांच्या पायावर डोक ठेवलं तेव्हां कुठे समाधान झालं.

खरंच पुन्हां एकदा साईचमत्कार अनुभवास झाला.

असेच सर्व भक्तांच्या संकटसमयी साईबाबा धावून यावेत हीच साईचरणी प्रार्थना!

संप असतानाही वाहनांची सोय झाली

शिर्डीला जाण्यास निघाले.

—श्री. पु. अ. साठे,
१०७७ अ ४ शिवाजीनगर,
पुणे — ४११०१६.

० माझे श्वशुर श्री. चितामण वामन खाडिलकर अंगोदर बसवै रिझर्वेशन करून शिर्डीला जाण्यास निघाले. पुण्याहून सुटणारी पहाटेची बस, शिवाजीनगरला गाठण्यासाठी बाहेर पडले तेव्हां रस्त्यावर एकहि आँटोरिक्षा नव्हती. पुढे मिळेल म्हणून पुढे शिवाजीनगरकडे चालत राहिले. बसची वेळ हीत आलेली, पायी पोचण्यास वेळहि अपुरा हीता. बस चुकणार की काय असे वाटून मनोमन श्री साईचा धावा केला. वाटेत त्या दिवशीचे वृत्तपत्र मिळाले त्यावरून आँटो-रिक्षांचा संप असल्याचे कळले. तेवढ्यात एक मोटरकार त्यांचेजवळ थांबली. आतील गृहस्थांनी “शिर्डीला चाललात ना, चला बसा.” म्हटले, ते गाडीत

बसले. शिवाजीनगर स्टॅडला पोचले, बस सुटण्याआधी केवळ पांच मिनिटे पोचल्याने बस मिळाली. ती मोटारगाडी कोणाची त्यात आपल्याला बोलावून वेळेत पोचवणारे सदगृहस्थ कोण, व आपण शिर्डीलाच चाललो हे त्यांना कळले कसे, या सान्या गोष्ठी विचारण्याचे भानही त्यांना नव्हते! त्यांनी मनोमन ओळखले कीं, भक्तांच्या हांकेला श्री सार्विं धावले.

४४ ४४ ४४

जो जो मज भजे जैसा जैसा भावे । तैसा तैसा पावे मीहि त्यासी ॥

-सौ. सुलभा सो. कदम.

दिन विलिंग, ना. म. जोशी मार्ग,
मुंबई नं. ११.

० मनुष्य जीवन हे संकटमयी आहे. परंतु जीवनाचा मार्ग सुलभ कराव्याचा असेल तर त्याला भक्तीशिवाय दुसरे अन्य कोणतेही साधन नाही. परंतु भक्ती ही निरपेक्ष असावी तरच संसाररूपी नौका, तुम्ही समुद्रपार करू शकाल याकरिता बाबांनी तुम्हां आम्हां भाविक भक्तांना मुंगीच्या पावलाप्रमाणे नकळत आपणाकडे ओढून आणले आहे. म्हणून भक्तांनो बाबांची ११ वचने ज्याच्या मुखी अस्तील त्यांच्या जीवनी कधी काळाचे भय उरणार नाही. याकरिता भक्तीही अंतःकरणषृष्टवक असावी. वरील बाबांच्या वचनानुसार बाबांनी माझ्या जीवनांत साफल्य मिळवून दिलेले आहे आणि देत आहेत. असेच बाबांचे कृपाछत्र तुम्हां आम्हांच्या कुटुंबियांवर सदोदित राहो हीच प्रार्थना. बाबांच्याकडे जी इच्छा करावी ती बाबांनी पूर्ण करावी यानुसार बाबांनी माझ्या दोन्ही मुलींच्या १० वी व १२ वी च्या निकालात घवघवीत यश संपादन करून दिलेले आहे. ही यशाची पायरी बाबांच्या आशिर्वादाचे फळ आहे. याकरिता मुलांनो भाविक भक्तांनो बाबांच्या नामाच्या जपाची वात जीवनात तेवत ठेवा, हीच वात तुमच्या जीवनाचे साफल्य मिळवून देईल, अशा हच्या बाबांच्या चरणी माझे कोटी कोटी प्रणाम!

※ ※ ※

नित्य मी जिवंत जाणा हेची सत्य ।

नित्य ध्या प्रचिती अनुभवे ॥

—श्री. तुकाराम कृष्णा साटम.
लक्ष्मीबाई साळुंखे चाळ, खो. ६,
भांडुप, भट्टीपाडा, मुंबई — ७८.

० आमच्या घरी एक ऑल्युमिनियमचा देव्हारा आहे. तो माझा मित्र ब्रभाकर वापर्डेकर याने बनविला. अशा वस्तु बनविष्याचा त्याचा धंदा नसून फावल्या वेळात त्याला जमेल तसे तो बनचितो. माझा एक मोठा भाऊ परेलला रहातो. तो केव्हांही आमच्याकडे आला म्हणज आमच्या देव्हान्याकडे पाहून नेहमी म्हणतो, मला पण असला एक बनविष्यास सांग, मी म्हणालो ठीक. तुला कसा पाहिजे व केवढा पाहिजे त्याची मापे मला सांग, मी त्याला विनंती करून सांगतो. त्याप्रमाणे त्याने मापे सांगितली व निघून गेला. त्यांचे काहीं दुकान किंवा धंदा नसल्याकारणाने त्याला सर्व सामानाचे पैसे अगोदर देण भाग होते व त्या अगोदर तो बनचितो किंवा नाही हे महत्त्वाचे होते. मला भावाने एक महिन्याची मुदत दिली होती. तेव्हां प्रथम पैशाची व्यवस्था माझा एक मित्र रमेश पाटील याजकडून केली व नंतर त्याला भेटलो, व त्यास देव्हारा बनविष्यास सांगितले. तेव्हां तो म्हणाला सध्या मला वेळ मिळणार नाहीं. कारण कालपासूनच आमच्याकडे ओऱ्हरटाईम सुरु झाला आहे, व अशी संधी केव्हातरी येते. तेव्हां मी तुला आताच वचन देत नाहीं. मी म्हणालो मला एवढ्या लौकर तको आहे. एक महिना वेळ आहे. सावकाश बनव, तेव्हां त्याने सांगितले की पाहू या मी प्रयत्न करतो व त्याने मी दिलेले पैसे घेतले.

असे करता करता महिना होत आला तरी त्याने देव्हान्याचे काम चालू केले नव्हते. खरोखर पहाता त्याला वेळ मिळत नव्हता. कारण तो सकाळी जावून रात्री यायचा. परंतु त्याने त्याबद्दल काहींच हालचाल केली नव्हती. त्यामुळे मला फारच धास्ती वाटत होती. व महिना तर होत आला होता व त्याची तर साधी भेटसुऱ्हा होत नव्हती असे करता करता फक्त तीनच दिवस उरले. घरी पत्नीने सारखी किटकिट लावली होती की जर तुम्हांला वेळेवर

मिळणार नव्हता तर लोकांना शब्द का दिलात. जीव अगदी वैतागून गेला होता. काय करु अनु काय नको असे ज्ञाले होते काहींच सुचत नव्हते.

माझी तिसरी पाळी होती. मी कंपनीत असाच विचारात बसलो होतो. त्याचवेळी मला काय सुचले कोण जाणे, माझ्या ह्रातात मला एका मित्रान दिलेली बाबांची अंगठी आहे. ती डोक्याला लावली व मनोमन परन्तु जरा वैतागूनच श्री साईबाबांच्या चरणी प्रार्थना केली की बाबा आता जाज्या इज्जतीचा प्रश्न आहे. व अजून कामाचा काहींच श्री गणेशा सुद्धा नव्हता परन्तु आशा ती तुमच्या आशिर्वादाची. तेव्हां कसेही करून हथा दोन दिवसात आमचे काम ज्ञाले पाहिजे असा आशिर्वाद द्या. आम्ही तिघेही तुमचे भक्त आहोत व शिरडीस तुमचे दर्शन घेवून आलेलो आहोत.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी कामावरून घरी जाण्याअगोदर मी आमच्या नेहमीच्या ठिकाणी गेलो. तो माझा मित्र तेथे कामावर जाण्याच्या तयारीने आला होता, मी त्याला विचारले काय बंडच्याभाऊ (आम्ही त्याला बंडचा हथा टोपण नावांने हाक भारतो) कसे काय? त्यावरोबर तो चटकन म्हणाला अरे हां वरी आठवण केलीत आजपासूनच आमचा ओव्हरटाईम वंद. प्रथम तुमचे काम. मी दिलेली रक्कम त्याने त्याचे मित्राजवळ ठावायला दिली होती. ते पैसे घेतले व कामावरून येताना सर्व सामान आणले व दोन दिवस सारखे चिकाटीने काम करून तो देव्हारा बनविला व मी ठरलेल्या दिवसा अगोदर एक दिवस त्याला नेऊन दिला. ही सर्व बाबांची किमया.

तेव्हां बाबांच्या चरणी चांगल्या भावनेने व निष्पाप मनाने केलेली प्रार्थना चिनवणी केव्हांच वाया जाणार नाहीं.

साईबाबांच्या लीलेचे असंख्य अनुभव

—सौ. मालती ज. गालवणकर.
१११। ११ बी श्री शैल्य,
प्रभात रोड, पुणे ४११ ००४.

० आमच्याकडे श्री साईबाबांची भक्ती बरेच वर्षापासून चालू आहे. किंवद्दना श्री साईबाबांच आमच दैवत बनल आहे. प्रत्येक साईभक्तांच्या पदरी साईबाबांच्या लीलेचे असंख्य अनुभव असतात. भक्तांच्या प्रत्येक अडीअडचणीत श्री साईबाबा भक्तांना आधार देऊन आपले अस्तित्व दाखवत असतात. म्हणूनच शिर्डीत आलेला एक साधा फकीर आज सान्या जगताचा सुखकर्ता झालेला आहे. श्री साईबाबांचे भक्त केवळ भारतातच नव्हे तर सान्या जगभर पसरले आहेत. स्वतःला असंख्य अनुभव आल्यामुळे तसेच इतरांचे अनुभव ऐकल्यामुळे साईबाबांचा भक्तगण वाढतच गेला आहे.

श्रद्धापूर्वक अंतःकरणांनी कोठनही मारलेली हाक साईबाबांपर्यंत जाऊन पोहचते. परंतु आपल्याला फळ मिळेपर्यंत संबुरी ही धरावीच लागते, आणि फळ मिळाल्यावरही साईबाबांना विसरून चालत नाहीं.

माझ्या मोठ्या मुळीचे पहिल्यावेळी तीन महिन्यात गर्भपात झाले होते. नंतरच्या वेळी मला सारखी काळजी वाटून राहिली होती. ती वाळंत होईपर्यंत मला भीतीच वाटायची. मग मी साईबाबांना मनोमन प्रार्थना केली आणि आश्चर्य म्हणजे माझी मुलगी सुखरूप बाळंत झाली. तिची नाँमल डिलीव्हरी झाली आणि तिला मुलगा झाला. दोघाही आता मजेत आहेत. हा अनुभव मी मुद्दाम येथे देत आहे.

श्री साईनाथांची उदी तर फारच प्रभावी. शिर्डीच्या द्वारकामाईतील धुनी-तील उदी अनेक भक्तांना जीवदान ठरली आहे. छोट्यामोठ्या व्याधीमधून सुट्याचा तो एक उत्तम खात्रीशीर इलाज आहे. साईबाबा म्हणजे 'वैद्यांचे वैद्यराज' आहेत. मोठमोठे वैद्यलोक जेथे हात टेकतात तेथे साईबाबांची उदी आपला प्रभाव दाखवते.

कोणत्याही नवभक्ताला साईबाबांची भक्ती सुरु करण्यास काहीच हरकत नाहीं कारण साईबाबांच्या भक्तीला जातपातीचे बंधन नाहीं. हिंदू, मुस्लीम, खिश्चन, महार, चांभार, कुष्ठरोगी, इंग्रजी माणूस असे सर्वेजण साईभक्त होऊ शकतात. शुद्ध आणि श्रद्धापूर्वक अंतःकरणांनी कोणीही केवळांही साईबाबांची भक्ती सुरु करावी आणि फळाची अपेक्षा असल्यास त्याची वाट पहावी.

तेव्हां साईबाबा जातपात मानत नसत. साईबाबांचे हिंदुही भक्त आहेत, आणि मुसलमानही! कोणत्याही जातीच्या भक्ताला ते सारखाच अनुभव देतात. आणि त्याला दृळमुक्त करतात. असे असताना आपण तरी जातीजातीत भेद करून सुखी आयुध्य चितामय का बरं करायचे!

साईं कृपेचा अनुभव

—श्री. एन. आर. शहाणे-
पाटणकर बाजार, लष्कर,
गवाल्हेर, ४७४००१ म. प्र.

० मी स्वतः व माझे घरातील सर्वजण साईंभवत आहोत. कोणतेही काम करताना व घरातून बाहेर जाताना फोटोला नमस्कार व उदी लावून जाण्याची संवय सर्वानाच आहे. साईं कृपेनेच सर्व काहीं व्यवस्थित चालले असून साईं कृपेचा अनुभवही अनेकदा मला आला आहे.

१९८३ मार्च महिन्याची घोषणा नातू चि. आशीश हल्ली वय सुमारे १७ वर्षे, हायर सेकंडरी स्कूलच्या परीक्षेस बसला होता. मुलगा अभ्यासू वृत्ती-चा असल्याने सुरवातीपासून प्रत्येक वर्गात प्रथम श्रेणीत उत्तीर्ण होत आला असल्याने हथा फायनल परीक्षेतही प्रथम श्रेणी घेण्याच्या उमेदीने अभ्यासाला

सुरवात केली होती. परंतु मध्यंतरी त्याच्या आईच्या आजारपणांत जवळ जवळ चार महिने त्याचा अभ्यास नियमित होऊ शकला नाही. आईची तब्येत सुधार-ल्यावर तो पुनः अभ्यासाला लागला व परीक्षेस बसला. परीक्षेला जाताना फोटोला नमस्कार व उदी लावून जात असे. पहिले दोन पेपर्सही चांगले गेले. तिसरे दिवशी पदार्थविज्ञान शास्त्राचा पेपर होता. रोजच्या सवयीप्रमाणे फोटोला नमस्कार व उदी लावून तो गेला होता. प्रश्नपत्र पहाताच तो एकदम नव्हस झाला काहीं सुचेनासे झाले. थोडचा वेळानंतर तो सावरला थोडी हुशारी वाढू लागली. अर्ध्याहून अधिक पेपर त्याने सोडवला व घरी परत आला. घरी आल्यावर त्याने पुढच्या पेपर्समध्ये न बसण्याचे व ड्रॉप घेण्याचे सांगितले. घरात सर्वांनी त्याला समजावले. परंतु तो तयार होईना. शेवटी मीही त्याला समजावले. मला त्याने काहींच उत्तर दिले नाहीं. जेथे आम्ही बोलत बसले होतो तेथे वरचे बाजूस श्रीबाबांचा फोटो लागला होता. मी बाबांना अत्यंत मनोभावे प्रार्थना केली की, भगवन हयाला परीक्षेस बसण्याची सुवुद्धि दे व त्याला अपेक्षित यश मिळू दे. आश्चर्य असे की संध्याकाळचे सुमारास तो पुनः अभ्यासाला लागला व त्याने सबंध परीक्षा दिली. प्रथमश्रेणी मिळण्याची उमेद त्याला स्वतःला व आम्हांलाही कमीच होती. पेपर्स त्याचे सर्व चांगले गेले होते. परीक्षेचा निकाल ज्यावेळी लागला त्या दिवशी आम्ही निकाल पहाण्याचे अगोदरच त्याचे मित्राने तो प्रथम श्रेणीत उत्तीर्ण झाल्याची खुशखबरी सुनावली. आम्ही निकाल वघितल्यावर श्रीबाबांना नमस्कार केला व प्रसाद वाटला. अंकसूची मिळाल्यावर त्याचे ६५.२ टक्केवारी पडल्याचे दिसून आले.

श्री साईबाबांची कृपा सर्वावर व आमचे पाठीशी सदैव राहो अशी मनः-पूर्वक त्रार्थना करतो.

जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव

—कु. सरल प. खारकर.

‘साईं-निवास’ सायन ही. सोसायटी,
रोड नं. २, स्कीम नं. ६,
प्लॉट नं. ३६, ए, (पूर्व)हम नं. ४,
१ ला माळा, शीव मु. २२,

० माझी वडील वहीण वायजी माझे सतत काम करून थकत चालली होती व शेवटी एक दिवस ती खूपच आजारी झाली. उटून उमे रहाण्याची शक्ती गेली. वसत वसत काम करायला लागली. रात्री भाऊ घरी आल्यावर त्याला संबंध दिवसात तिची झालेली अवस्था सांशितली. त्याच्या देखतच ती दोनदा पटकन खाली वसली. मी तर अपांग. आपल्या आत दुख कोडत होत. दुसऱ्या दिवशी सकाळी पहाते तर ती विढाना न करताच तशीच झोपलेली व नंतर जागी होताच असंबद्ध बोलायला लागली. भाऊ व मी घावरले परंतु मी भावाला उदीचा करंडा आण व तिला लाव. उदी लावली आणि काय आश्चर्य! माझी वहीण व्यवस्थित बोलू लागली. श्री साईंबाबांची उदी म्हणजे संजीवनी. नंतर डॉ. ना आणले त्यांनी तिच्या अंगातील रक्त कमी झाले आहे. त्यांनी इंजेक्शने, औषध सुरु केले. श्री साईंबाबांनीच डॉ. ना मार्गदर्शन केले म्हणूनच त्यांच्या हाताला यश आले. ही घटना ता. १७-४-१९८४ रोजी घडली. आता वहीण उभी राहू लागून कामही करू लागली ही सर्व कृपा श्री साईंबाबांची.

श्री साईंबाबांनी मला पैसे वाटले -

० मी साईंलीला मासिकात लेख मधून मधून लिहिते व मला स्नाई प्रसादाचे पैसे येतात ते पुरस्कार म्हणून दिले जातात हे मला माहित नव्हते. मी सही करून बहीणीजवळ मनी आँडरचा फॉर्म देत असे. पैशाला हात लावून नमस्कार करून बहीणीजवळ देते. जानेवारी ८४ च्या महिन्यात मला सकाळी स्वप्न पडले. श्री साईंबाबा माझ्याजवळ बसले व पैसे वाटू लागले. बहीण जशी माझी जवळ बसते तसेच बसले. तेजस्वी अंगकांती, मी बाबांना म्हटले

बाबा तुम्ही आम्हांला पैसे देता. हो हे तुला, हे तुला व हे तुला. मला जाग आली. दुपारी १ वाजप्याच्या सुमारास पोस्टमन मनीआँडर घेऊन आले. हे गृहस्थ नवीन होते त्यांनी मी सरलताईना पाहिल्या खेरीज तुमच्याजवळ (बहिणी) पैसे कसे देऊ? मी आत येऊ कां?' बहिणीने त्यांना आतमध्ये बोलावले ते बसले भाजी अशी अवस्था पाहून त्यांनी सही करावयास पत्रक दिले. मी सही केली व सहज खाली पत्रकावर पाहिले तर नोव्हें. डिसें. ८३ साहित्यावट्टल साईंप्रसाद आठ रुपये. मी पत्रक दिले व त्यांचे आभार मानले. बहिणीने मला पैसे दिले. ते पाहित्यावर मला स्वप्नाची आठवण झाली. कारण त्यात नोटा व त्यावर एक रुपयाचे नाणे असेच मला श्री साईबाबांनी स्वप्नात दिले. मी बहिणीला स्वप्न सांगितले.

श्री बाबांची लीला अगाध -

० पावसाठ्याचे दिवस. एक छोटी पाल रोज दरवाजावर येत असे. एक दिवस माझ्या जवळच्या भितीवर कीटक खाण्यासाठी ती आली. खाली खाली येऊ लागली. मला भीती वाटली मी बहिणीला श्री साईबाबांना सांगप्यास सांगितले. त्याप्रमाणे ती म्हणाली बाबा पालीला सांगा तिच्याजवळ जाऊ नकोस तू आपल्या घरी जा. तिने कसणा भाकली. मी ढोळे घट्ट मिटून घेतले होते. थोड्यावेळाने बहिणीला विचारले तर ती म्हणाली ती कुठे गेली ते मला समजले नाहीं. आम्ही दोधींनी श्री साईबाबांना नमस्कार केला. हा अनुभव गेल्या वर्षी माझा हात दुखावयास लागला त्यामुळे लिहू शकले नाहीं. असो. श्री साईबाबा आमूळे आधार। आम्हां भावंदांचे त्यांना कोटी कोटी नमस्कार.

यत्न मानवी सरती जेव्हा । तारिल सद्गुरु एकचि तेव्हा ॥

८८९९९९९९९९७

—श्री. चंद्रकांत श्रीराम गरगटे.
३१९, गुस्वार पेठ,
सातारा — ४१५ ००२.

० “यत्न मानवी सरती जेव्हां । तारिल सद्गुरु एकचि तेव्हां ॥” वरील ओवी ही खरोखरच अर्थपूर्ण आहे. ज्यावेळी मानवी प्रयत्न संपुष्टात येतात त्यासमयी परमेश्वरी शक्तीच कार्य करीत असते. “प्रयत्नांती परमेश्वर” म्हणतात. ही उक्ती त्रिकालबाधित सत्य आहे.

माझे थोरले बंधु श्री. विजयकुमार गरगटे यांचे लग्न होऊन दहा वर्षे झाली परंतु पत्नीपोटी मूळबाळ नसल्यामुळे त्यांच्या मनाला समाधान नव्हते. डॉक्टरी उपाय चालूच होते. आमचे कुलदैवत खंडोबा. परंतु आमचे सर्वस्व म्हणजे साईबाबा. कोणतेही काम सुरु करताना “प्रथम हाती साईंची उदी नंतरच कार्यसिद्धि” हे तत्त्व आमच्या कुटुंबामध्ये सर्वांच्या हृदयामध्ये रुजले गेले आहे.

दि. १५ जुलै १९८४ रोजी दुपारी अगमच्या बंधुपत्नी फॅमिली डॉक्टरांच्याकडे तपासणीकरिता गेल्या. त्यांच्या पोटात वेदना होत होत्याच. फॅमिली डॉक्टर जवळ जवळ दोन तास तपासणी करीत होते. दोन तासानंतर त्यांनी भितीदायक तसेच घटकादायक घटना सांगितली —

ते म्हणाले, तुमची डिलीव्हरीची तारीख होऊन गेलेली आहे. होणाऱ्या बालकाची हालचाल देखील बंद झालेली आहे. ठोके देखील पडत नाहींत तेव्हां होणाऱ्या अपत्यापेक्षा तुमचा जीव वाचवायचा असेल तर तुमचे सिज्जरीन करणे हाच एक उपाय होय.

ही घटना कुटुंबियांना समजताच सर्वजण घाबरून गेले. आता काय करायचे? हा प्रश्न सर्वांच्या नजरेसमोर लटकत्या तलवारीसारखा उभा राहिलेला होता. डॉक्टरांनी दुपारी तीन वाजता निर्णय दिला की, आज सायंकाळ्यर्यत कसल्याही परिस्थितीत सिज्जरीन झालेच पाहिजे.

आमच्या घरामध्ये आमच्या संपूर्ण घराण्याचा वंशाचा दिवा म्हणजेच हे होणारे मूळ परंतु डॉक्टरांनी तर आणखी धक्कादायक घटना सांगितली. मूळ काय कोणास नको आहे कां? परंतु संचितामध्ये प्राक्तनांमध्ये जे लिहिले असेल ते कधीच चुकत नाहीं.

आम्ही सर्वजण साईबाबांची प्रार्थना आत्मियतेने तळमळतेने करू लागलो. आणि काय आश्चर्य? ... शिरडीहून एक साईभक्त माझे स्नेही श्री. दिक्षीत नुकतेच दि. १२ ला गुरुपौणिमेस बाबांचे दर्शन घेऊन साईप्रसाद व उदी देण्याकरिता घरी येऊन गेले. खरोखरच त्यांता बाबांनीच दि. १५ रोजी दुपारी घरी पाठविले होते.

साईबाबांच्या प्रतिमेसमोर तुपाचा दिवा लावला व अगरबत्ती (उदवत्ती) लावली, आणि एका पेल्यात थोडे पाणी घेऊन त्यामध्ये नुकतीच शिरडीहून आलेली उदी एकत्र करून साईच्या प्रतिमेसमोर ठेवून घरातील सर्वांनी बाबांना करुणा भाकली. आर्जवे केली. तीर्थ व प्रसाद आमच्या वहिनींना दिला आणि काय आश्चर्य ....!!!

रात्री ठीक दहा वाजता वहिनींना आँपरेशन थिएटरमध्ये नेण्यात आले. घरातील सर्वजण आँपरेशन थिएटर बाहेर साईबाबांची प्रार्थना करीत, उदी बाबांचे नाव घेऊन थिएटरच्या दिशेने फुंकीत होते.

थोड्याच वेळात एका नुकत्याच जन्मलेल्या बालकाचा रडण्याचा आवाज ऐकू आला. त्यावेळी ठीक दहा वाजून पंचवीस मिनीटे झालेली होती. लगेचच एक सिस्टर एका लहानशा ट्रॅमध्ये बालक घेऊन बाहेर आल्या आणि आम्हांस म्हणाल्या ...

तुमच्या बाईना मुलगा झाला आहे. त्यांचे आतमध्ये सिझरीन चालू आहे. त्यांचीही तब्बेत ठीक आहे. तुम्ही हच्चा बालकास घेऊन तुमच्या दिलेल्या रूममध्ये जा. त्याची आई थोड्यावेळात आम्ही घेऊन येतोच.

आम्ही सारे आश्चर्य करू लागलो. खरोखरच, साईबाबा, तुमची लीला अगाध आहे. लहान बालक व त्याच्या आईची तब्बेत साईकृपेने खरोखरच सुधारत गेली.

ता. २६ रोजी बालकाचा नामविधी ठेवण्याचा कार्यक्रम झाला. त्याचे नाव 'साईप्रसाद' असे ठेवण्यात आले.

अखेर श्री साईचरणी माझी एकच प्रार्थना आहे की, या भारत-भूवर अशा असंख्य भगिनी आहेत की ज्यांचे पोटी पुत्र-प्राप्ती (अपत्यप्राप्ती) नसल्या मुळे दुःखामध्ये जीवन कंठीत असतात. अशा भगिनींनी साईबाबांची भक्ती करावी, त्यांची संजीवनी उदी त्यांनी सकाळ-संध्याकाळ पाण्यातून प्राशन करावी हे सर्व काहीं केले तर सर्वत्र सौख्याचा फुलबाग फुलत्याशिवाय रहणार नाहीं. याची मला पूर्णतः खात्री आहे. विश्वास आहे.

माझी श्री साईचरणी श्रद्धा आहे. तेव्हां थोड्याशा सवूरीने कार्य पार पडते म्हणून किंचित देखील आपले मन विचलीत होता कामा नये.

श्री साई चरणी कोटी कोटी प्रणाम !!!

दर्शन बाबांचे झाले

~~~~~

लावणी सम्माजी -सौ. आसावरी वायकूळ.
संगीत विशारद, इ-९-८ बरोनगर,
घाटकोपर (पश्चिम) मुंबई ४०० ०८४.

० या वर्षी रामनवमी उत्सवानिमित्त श्री साईबाबा भक्तिगीतांचे माझे कार्यक्रम मुंबईत चालू होते. रामनवमीच्या दुसऱ्या दिवशी म्हणजे ११ एप्रिल ८४ रोजी माझा कार्यक्रम शिवाजी मंदिर दादर समोरील 'स्वाती मनोर' येथील श्रीसाईनाथ मित्रमंडळाने आयोजित केला होता. कार्यक्रमाची रंगत क्षणोक्षणी वाढत होती कारण बाबांची गाणी गाताना मी देहभान विसरून जाते हा माझा नित्याचा अनुभव. कार्यक्रम संपल्यावर मी तृप्त मनाने घरी परतले. बाबांचा आशीर्वाद माझ्या पाठीशी होता असेच म्हणावे लागेल.

बाबांना नमस्कार करून मी झोपी गेले. अगदी शांत झोप लागली. पहाटे मला स्वप्न पडले. प्रत्यक्ष द्वारकामाई माझ्यासमोर उभी होती. अगदी जशीच्या तशी. अंगात पायधोळ कफनी डोक्यावर शुभ रूमाल, कपाळावर रेखीव गंध लावलेले बाबा प्रज्वलित धुनीसमोर बैठकीवर बसले होते. पायाजवळ चिलीम व सटका पडलेला होता. डावा हात कठड्यावर ठेवून बाबा घुनीकडे पहात

होते. मी द्वारकामाईत प्रवेश केला. त्याच खणी बाबांचे लक्ष माझ्याकडे गेले. द्वारकामाईत कोणीच नव्हते. फक्त बाबा आणि मी. डोळचांनी व मानेने आत येण्यास बाबा मला खुणावित होते. माझ्याकडे पाहून हसत होते. आवो वेटी बाबा म्हणाले. मी त्यांच्या पायाशी जाऊन बसले. हसत हसत बाबांनी माझ्या डोळ्यावरून हात फिरवित म्हटले – वेटी, माझी गाणी अशीच गात जा. आयुष्यभर गात जा. अल्ला भला करेगा, अल्ला भला करेगा!

बाबांच्या तोडून आलेले शब्द ऐकून मला दाटूनच आले. काय बोलावे कळेना. वात्सल्यपूर्ण नजरेने बाबा माझ्याकडे पहात होते. एकाएकी मला हुंदका आला. मला रडू आले. ते अशू आनंदाचे होते. लहान मुलाची समजूत घालावी त्याप्रमाणे बाबा मला जवळ घेऊन माझी समजूत काढत होते – ‘वेटी रडतेस का? तुला काय पाहिजे?’ बराच वेळ झाला तरी मी बाबांना उत्तर देत नव्हते. मलाच मग वरमल्यासारखे झाले. मी म्हणाले, बाबा आम्हांला सुखी ठेवा दुसरं काहीं नको’ बाबा प्रसन्न मुद्रेने माझ्याकडे पाहून हसले. ‘अल्ला मालिक, अल्ला मालिक’ म्हणत बाबा अंतधान पावले. ‘बाबा’ म्हणून मी ओरडत उठून बसले. मला जाग आली. समोरच्या भितीवरील बाबांच्या तसबीरीतून बाबा स्मितहास्य करत होते.

दर्शनाचे माहात्म्य दाविले । मशिदीचे महत्त्व ठसविले ।
निजप्रेम निर्दर्शना आणिले । सहज लीलेकरून ॥

असे हे बाबांचे मंगल दर्शन! अशी ही बाबांची द्वारकामाई !

बाबांचे भजन, गायन, चितन यापेक्षा दुसऱ्या कोणत्याही गोष्टीला महत्त्व न देता, बाबांची अनन्यसाधारण भक्ती घडली तर त्या भक्तीचे फळ त्याच मापात नव्हे तर सवाई दुपटीने भक्तांच्या पदरात पडेल यावर माझा दृढ विश्वास आहे. बाबांनी म्हटलेच आहे –

मग जो गाई वाडेकोडे । माझे चरित्र माझे पोवाडे ॥
तथाचिया मी मागे पुढे । चोहीकडे उभाच ॥

सर्व साक्षी साईनाथ

—श्री. टी. एन. चव्हाण.

योगीकृष्णा, २२, मातंग को. हौ.,
सोसायटी, नडियाद.

० तारीख ८ जुलै १९८४ रोजी सकाळच्या गाडीने मी अहमदाबादला नडियादहून साधारणतः ६.३० वाजता जाण्यास निघालो परंतु त्यावेळी येणारी प्रवासी गाडी लेट असल्यामुळे मी गुजराथ मेल मध्ये बसून मणीनगर येथे उतरलो. मणीनगर हा अहमदाबादच्या एक भाग आहे आणि पश्चिम रेल्वेवर अहमदाबादच्या आधीचे स्टेशन आहे. घरातून निघताना मी माझ्याबरोबर माझी ऑफिस बँग आणि एक पिशवी घेतली होती, ती पिशवी मला माझ्या ऑफिस-मधल्या मित्राने अहमदाबाद येथील त्यांच्या मित्राच्या घरी देण्यासाठी दिली होती. त्या पिशवीत साधारणतः ३५० ते ४०० रुपयांचा कॅमेरा आणि थोडे मद्रासहून आणलेले दागिने होते. असा साधारणतः १००० रुपयांचा माल असाचा त्यामुळे मी त्या पिशवीस फारच जपत होतो. कारण दुसऱ्याची वस्तु सांगितलेल्या ठिकाणी पोहचविली म्हणजे वरे असते.

मी नडियादहून ज्यावेळी मणीनगर स्टेशनावर उतरलो त्यावेळी ती पिशवी माझ्याजवळ होती. एका हातामध्ये मी ऑफिस बँग व दुसऱ्या हातात पिशवी घेतली होती. मला मणीनगरहून माझ्या मित्राच्या घरी जावयाचे असल्यामुळे मी कालूपूर येथे जाण्यास निघालो. त्यावेळी पिशवी आणि बँग माझ्या जवळ होती, कालूपूरला उतरल्यावर मला अंकूर सोसायटी येथे बसने जावयाचे असल्याने मी बसमध्ये पिशवी आणि बँग घेऊन चढलो, बसण्यास जागा पुरेशी असल्यामुळे मी माझ्या खिडकीच्या बाजूस ती पिशवी ठेवली आणि पुढ्यात बँग घेऊन बसलो. साधारणतः ३० मिनीटांचा प्रवास असावा म्हणून त्यावेळी मी शहरातील हालचाली बघण्यात दंग झालो शेवटी शेवटचा स्टॉप आल्यावर मी घाईत उतरलो कारण मला मित्रास भेटून शहरातील इतर कामे आटो-पावयाची होती, त्यामुळे त्या गर्दीत ती कॅमेरा असलेली पिशवी बैठकीवरच विसरलो आणि बँग घेऊन मित्राच्या घरी येऊन पोहचलो. साधारणतः ९ वाजले असावे. मित्राच्या घरी चहापाणी घेतल्यावर मी गुजराथ युनिव्हर-

सिटीकडे जाण्यास दुसऱ्या बसने निघालो, त्यावेळी मला काहींतरी हरविल्याचा भास झाला बाजूला पाहिले तर कॅमेरा असलेली पिशवी नव्हती. अंगास घास फुटावयास लागला आणि आठविण्याचा प्रयत्न करू लागलो की पिशवी कुठे हरवली. एक कल्पना आली की मित्राच्या घरी राहिली असावी. म्हणून येणाऱ्या पुढच्या बस स्टॉपवर उतरलो आणि उलट मित्राच्या घरी जाण्यास रिक्षाने निघालो. मनात नाना प्रकारचे विचार येत होते आणि अडचणीच्या दिवसांत आणखी ९०० ते १००० रुपयांचा खर्च येणार असे वाटत होते. मुलांची फी, पुस्तके, कपडे आणखी घ्यावयाचे बाकी होते आणि अशा परिस्थितीत आणखी हा खर्च तो पण दुसऱ्याची वस्तु तिसऱ्याला देण्यासाठी घेतली आणि ती हरवली यासाठी, याउपर आपणांस मूर्खाति गणले जाणार याची शक्यता वेगळी. अशा विचारांनी डोक्यात गर्दी व्हावयास लागली व असहय्य चिता वाटू लागली. अशा परिस्थितीत मी अंकूर सोसायटी येथील मित्राच्या घरी येऊन पोहचलो. रिक्षातून येतांना चिता बरोवर साईंची आठवण तर येतच होती आणि साईचा नामाचा जप चालूच होता. रिक्षातून घाई घाईने खाली उतरलो आणि सरळ मित्राच्या घरात धावत गेलो. मित्रास विचारल्यावर समजले की मी पिशवी त्यांच्या घरी आणलीच नव्हती. तसेच खाली उतरून त्याच थांबवलेल्या रिक्षात बसून अंकूर बस स्टॉपवर आलो साईनामाचा जप चालूच होता. बस स्टॉपवर आल्यावर व्यवस्थापकास विचारले तर समजले की ती बस जाऊन १ तास झाला आणि त्यांना कुठल्याही प्रकारची पिशवी मिळाली नाही. त्यामुळे माझी परिस्थिती आणखीनच दयनीय झाली आणि मी विचारात पडलो काय करावे. साईंची आठवण झाली बाबांना शब्द टाकला आणि अंकूर स्टॉपच्या व्यवस्थापका कडे गेलो त्यांच्याकडून बसचा कोड नंबर, कन्डक्टरचा आणि ड्रायव्हरचा नंबर घेतला व कालूपूर बस स्टॉपकडे जाण्यास रिक्षाने निघालो, बाबांच्या नामाचा जप चालू होताच, रस्त्याने बाबांनी २-३ वेळा दर्शनपण दिले (रस्त्यावरील ढुकानात बाबा आशिर्वद देत आहेत असा फोटो दिसला) अहमदाबाद सारखे मोठे शहर. आणि बसमध्ये इतकी गर्दी असते की कमीत कमी अर्धा तास रांगेत उभ रहावे लागेत त्याउपर बस पुन्हां भरून कालूपूरकडे जाण्यास निघाली होती. अशा परिस्थितीत पिशवी मिळणे शक्यत नव्हते आणि पिशवी हरविल्यास आता साधारणतः २ तास व्हावयास आले होते. त्यामुळ मी पिशवीची आशाच सोडली होती. परंतु बाबांवर संपूर्ण श्रद्धा होती आणि सबुरी ठेवली होती. अशा चिंताजनक परिस्थितीत मी कालूपूरच्या स्टॉपवर येऊन पोहचलो. रिक्षा-वाल्याने ७ रुपयांची मागणी केली मी ते चुकविले आणि व्यवस्थापकाकडे घाव

घतली. त्यास संपूर्ण हकीगत कळविली आणि ड्रायव्हर, कंडक्टर विषयी विचारले त्यांच्याकडून समजले की दोघे लंच घेण्यास गेले आहेत आणि १०-४५ वाजता येतील. कारण त्यावेळी त्यांची दुसरी पाळी सुरु होणार होती. करिता १०-४५ पर्यंत थांबणे आचश्यक होते, मनात नाना विचार यावयाचे आणि स्वभाव चिडचिडा झाला होता. परंतु सर्व सहन करणे भाग होते. मी व्यवस्थापकांच्या कॅबीन मागे बळून पाहिले तर बाबांचा फोटो होता आणि बाबा हसून आशिर्वाद देत होते, आणि बाबांच्या दोहोबाजूस लिहिले होते 'श्रद्धा' आणि 'सबुरी' मी मनात हसलो बाबांना नमस्कार केला आणि जप चालूच ठेवला. त्यामुळे वेळ काढणे अतिशय सरळ आणि सोपे झाले. १०-४५ वाजता दोघे ड्रायव्हर आणि कंडक्टर चहापाणी करून आले आणि जास्त विचारपूस न करता मला माझी पिशवी त्यांनी परत केली. मनात अतिशय आनंद झाला. वाटले बाबांनी मनात पाण्याने पणत्या लावल्या तो आनंद शब्दात लिहिणे अशक्य आहे. फक्त मनानेच अनुभव लागतो. पुढीं बाबांच्या फोटोकडे पाहिले बाबा हसत होते आणि सांगत होते.

तुम जब भी मुझे याद करोगे ।
अपने साईको अपने पासही पावोगे ॥

यापेक्षा आणखी बाबांचा कोणता पुराचा पाहिजे? साई सर्वत्र आहे याविषयी शंकाच नाहीं. फक्त मनाने त्यास साद द्यावी लागते. नाहींतर अहमदावाद सारख्या शहरात आणि ते पण बस सारख्या सार्वजनिक व्हानात याउपर ते पण साधारणतः तीन तासांनी हरवलेली वस्तु मिळावी हे शक्यच नाही, त्यासाठी साईंची मदत असावी लागते.

जिंदगी तेरी राहमें क्या खोया और क्या पाया हमने ।
खुदको खोया और साईंको पाया हमन ॥

— शहासृग'

असे झाले आईचे ऑपरेशन

—सौ. रोहिणी विजय जाधव.
गोविंद भुवन, लिमये वाढी,
अलिबाग.

० मुंबईला माझ्या माहेरी (श्री. पाटील) माझे वडील, माझी आई, भाऊ, वहिण, आत्या सर्व श्री साईभक्त आहेत. सर्वांचा श्री साईबाबांवर पूर्ण विश्वास.

माझ्या, सौ. आईच्या गर्भाशयाचे ऑपरेशन करायाचे होते. तस पाहता माझी आई पूर्ण निरोगी. हाच काय तो एक तिळा त्रास होता. तोही ती सहन करायची. शेवटी पूर्ण विचारांती ऑपरेशन करायाचे ठरवले. ऑपरेशन म्हटले की भीती ही वाटतेच वडिलांनाही काळजी वाटत होती. आमच्या शाळेला मे ची सुटी असल्याने मी थोऱ्डे दिवस (मुंबई, दादर) माहेरी आले होते. सोमवार दि. १७ मे १९८२ ला आम्ही पूजा वर्गेरे करून बाबांची विभूती कपाळाला लावून आम्ही ९॥ वाजता सकाळीच हॉस्पिटलला जाण्यास निघालो. डॉक्टरांची भेटही त्वरीत झाली. डॉक्टर म्हणाले आजच अँडमिट करा. उद्या मंगळवार आहे. म्हणजे ऑपरेशनचा चार उद्याच ऑपरेशन करू.

डॉक्टर म्हणाले रक्त जरी पेशांटला लागले नाहीं तरीही तुम्ही कमीत कमी एका बाटलीची तयारी करून ठेवा. सध्या आमच्याकडे विकत मिळण्याची शक्यता कमीच आहे. तरी तुमच्या घरच्यांना कोणालाही रक्तदान करायला सांगा. म्हणजे उद्याच ऑपरेशन होईल अजिबात काळजी करू नका. हे ऐकताच आई म्हणाली असं घरच्या मंडळींचे रक्त घेऊन मला मुळीच ऑपरेशन करायचे नाहीं. आपण घरी जाऊन कशीतरी आईची समजूत काढली. आई, तू तर रोज श्री कुलस्वामी, श्री साईबाबा या सर्वांची प्रथम पूजा करतेस मगच अन्न ग्रहण करतेस तर तेच आज तुझ्या हाकेला तुझ्या या वेळेसाठी नव्हकीच धावून येतील. काहींतरी मार्ग निघेल बघ. मला अचानक आठवले, की मी इंटरसायन्सला असताना आमच्या कॉलेजमधून रक्तदान केले होते. पण काय! ते काडे राहिले अलिबागला. ऑपरेशन आहे मुंबईला आणि ते सुद्धा उद्या सकाळी काय करावे बर! श्रीबाबांचा धावा केला आणि थेट ब्लड बैंकेत गेले. खर पहाता काडे प्रथम दाखवावे लागते. त्याशिवाय त्यांना रेकॉर्ड कसा पहाता

येईल? मी रक्तदान १० वर्षापूर्वी केले होते आणि खरा चमत्कार इथच घडला. माझ्या आईसाठी बाबाच धावून आले. माझ्या वडिलांचीही साई प्रार्थना चालूच होती. मी दुपारी १२॥ च्या सुमाराला के. इ. एम. हॉस्पिटलच्या ब्लड बैंकेत गेले. मी रक्तदान केल्याचे काही एक प्रूफ माझ्या जवळ नव्हते. फक्त होत काय तर साईनाम साईकृपा. ब्लडबैंकेतील कुलकर्णी क्लार्कला मी थोडव्यात माहिती दिली व अंदाजे दहा वर्षापूर्वी मी रक्तदान केले आहे. कृपया कार्ड मिळते का पहा व मला त्यानुसार रक्ताची व्यवस्था ज्ञाल्याची पावती द्या. कुलकर्णी क्लार्कला काय वाटले कोण जाणे, ती म्हणाली थांबा थोडावेळ आणि ती अनेक कप्पे असलेल्या एका कपाटाकडे वळली व एक ड्रॉवर तिने सहज ओढला आणि जाडूगाराने पत्ता काढावा त्याप्रमाणे त्या अनेक कार्डतील एक कार्ड तिने सहज उचलले व म्हणाली, 'रोहिणी पाटील कां!' आणि आश्चर्याने माझे डोळे चमकलेच काय बाबांचा चमत्कार, क्लार्कला अनेक ड्रॉवर मधला तोच ड्रॉवर ओढण्याची बुद्धि व्हावी व त्या अनेक कार्डतील माझ्याच नावाचे नेमकेच कार्ड क्षणात हाती पडावे हा चमत्कारच नव्हे काय. १२॥ वाजता मी ब्लडबैंकेत गेले होते ती अवध्या १० ते १२ मिनिटात रक्ताची व्यवस्था ज्ञाली आहे अशी पावती घेऊनच वाहेर पडले.

डॉक्टरांनाही आश्चर्य वाटले की ब्लड बैंकेतील क्लार्कने इतका त्रास कसा काय घेतला? कारण रक्तदानाचे कार्ड असेल तरच ते रेकॉर्ड पहातात अन्यथा नाहीं. त्यांना काय माहित हा सारा त्रास साईमाऊलीने घेतला ते! आईने बाबांना त्रिवार वंदन केले.

दुसऱ्या दिवशी बाबांच्या कृपेने माझ्या सौ. आईचे ऑपरेशन सुखरूप पार पडले. ऑपरेशन थिएटरच्या बाहेरील दरवाज्यावर बाबांचा आशिर्वादाचा फोटो आहे. ऑपरेशन पार पडेपर्यंत त्याच मूर्तीने आम्हांला दिलासा दिला, विश्वास दिला. रक्त लागले नाहीं. पण त्याची तयारी-आवश्यक होती. नाहींतर आणखी आठ दिवस ऑपरेशन लांबणीवर पडले असते. असे आमचे सर्वांचे कृपालू बाबा. त्यांच्यामुळे आम्हांला सर्व सुलभ होते.

कोणतेही काम असो ते कितीही अवघड असो बाबांनी कृपा केली की ते चुटकीसरखी होते माझे बाबा आपले सर्वांचे बाबा.

जेथे जातो तेथे तू माझा संगाती

—श्री. डी. बी. पोतनीस.
२६-७ एच. बी. पिपरी,
पुणे.

० श्री साईबाबांची लीला फार अघटीत आहे.

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून । तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥ देहान वावा आज आपल्यात नाहीत परंतु अदृश्य रूपात ते आपल्या भक्तांसाठी धाव घेतात.

गुरुवार दिनांक ५ जुलै १९८४ रोजी माझे गुरुबंधू-भगिनींना पत्र पाठवावित असा विचार आला. मज जवळ कक्ष एकदीस स्पये पांच पैसे होते. दहा रूपयाच्या दोन नोटा व एक रूपयाची एक नोट व पांच पैसे. मी पोष्ट आँफिसमध्ये गेलो व सात पोष्ट कार्डे घेऊन एक रूपया पाच पैसे पोष्ट मास्तर यांना देऊन माझे आँफिसमध्ये आलो. दुपारी साडे बारा वाजता श्री बाबांना प्रसादांसाठी एक डझन केळी घेतली आणि पैसे देण्यासाठी खिशात हात धातला तो पैसे गायब झालेले. मी केळी परत केली आणि पुन्हा आँफिसमध्ये आलो. माझे टेवलावरील सर्व कागदपत्रे पाहिली परंतु सर्व व्यर्थ. शेवटी श्रीबाबांची उदी मजजवळ सतत असते, ती हातात घेऊन पोष्ट आँफिसचे रोखाने फुकली. पोष्ट आँफिसमध्ये गेलो. पोष्ट मास्तरना विचारले. परंतु उत्तर नकाराचे मिळाले. तिकीट, पोष्ट कार्डे मिळताच तेथे काउंटरखाली पाहिले तोच दहा दहा रूपयांच्या घडी केलेल्या नोटा जशाच्या तशाच पडलेल्या पाहिल्या. मी त्या उचलून खूप वेळ पहात राहिलो कारण जवळ जवळ दोन तासांचे अवधी-मध्ये कितीतरी लोक पोष्ट आँफिसमध्ये येऊन गेली असतील. श्री बाबांनीच माझ्या या नोटाचे रक्षण केले. त्यांनीच त्या सांभाळल्या आहेत ही श्री साईलीला प्रत्यक्षात घडलेली सत्य आहे. हे नमूद करण्यात मला आनंद वाटतो.

आले देवाजिच्या मना । तेथे कोणाचे चालेना ॥

शनिवार दिनांक १४ जुलै १९८४ रोजी सकाळी ९ वाजता मी आँफिस-मध्ये जाण्यासाठी निघालो. वाटेत माझ्या मुलीच्या घरी पाच मिनिट थांबून

साडे नऊ वाजता आँफिसमध्ये पोहचलो. आँफिसमध्ये साडेबारा वाजेपर्यंत काम करून घरी जेवणासाठी भाड्याची सायकल घेऊन जेवण उरकून परत आँफिस-मध्ये येताना माझ्या मागून येणाऱ्या एका स्कूटरने धडक मारली. मला काही लागले नाहीं परंतु सायकलचे पुढील चाक व हँडल वाकडे तिकडे झाले. मी ती सायकल एका रिक्षात घालून सायकल दुकानदारास देण्यासाठी आलो. त्याला झालेली परिस्थिती सांगितली परंतु सायकल दुरुस्तीसाठी खर्च रुपये ५०-६० चावे लागतील असे मला त्याने सांगितले. पैसे दिल्याशिवाय सायकल ताब्यात घेत नव्हता परंतु आँफिसचा पता मी त्याला दिला व दैसे आँफिस-मध्ये देतो तेथे येऊन घेऊन जा असे सांगितले.

चार वाजता सायकल दुकानदाराचा नोकर आँफिसमध्ये आला. मी त्याला चाळीस रुपये दिले व आँफिस सुटल्यानंतर दुकानात मालकांना भेटतो असे सांगितले. मी संध्याकाळी ५.३० वाजता दुकानात गेलो. दुकानाचे मालकाने बसावयास खुर्ची दिली. बोलता बोलता मी सहज बोलून गेलो की, आज मला माझ्या साईबाबांनीच मृत्युच्या दाढेतून वाहेर काढले. नाहींतर स्कूटरखाली सापडून हात पाय तुटला असता त्याने माझे थोळावेळ बोलणे ऐकून घेतले व जुलै ८४ चा श्री साईलीला अंक माझे हातात दिला. मी म्हणालो हा अंक मला आलेला आहे. मी स्वतः मासिकाचा वर्गणीदार, लेखक, कवि आहे. तेव्हां त्याने माझे नाव विचारले. माझे नाव एकताच त्याने मोठ्या आदराने मला घरी नेऊन चहा फराळ केला. माझे चाळीस रुपये मला परत केले आणि यापुढे केव्हांही सायकल घेऊन जा दुकान श्री बाबांचे कृपेनेच चालले आहे. तुम्ही माझे गुश्वंध आहात तुमच्या सारख्या श्री साईभक्तांचे दर्शन घडावे यातच मला आनंद वाटतो. मी भावनांवश होऊन त्यांना मिठी मारली आणि रोज येऊन भेटेन असे सांगून त्यांची रजा घेतली.

माझे श्री साईबाबा कोणाची कोठे नाती जोडून देतात हे एक विचित्र कोडेच आहे.

आम्ही साईंभक्त कसे झालो ?

—सौ. भावना दामोदर जेऊरकर.

१०, साईधाम, नाना शंकर शेठ पथ,
गोपी टॉकीज समोर, विष्णु नगर,
डॉबिली (प.). जि. ठाणे.

० १९७५ सालापासून आतापर्यंत आम्हांला समर्थ श्री साईबाबांच्या चमत्काराचे अनेक अनुभव आले आहेत. तेव्हांपासून आम्हा सर्वांची श्रद्धा साईबाबांवर इतकी बसली आहे की, खाता, पिता, उठता, बसता चालतांना सहज-पणे मुखी नाम येते “श्री साई समर्थ” १९७५ पूर्वी शिर्डी गाव व साईबाबा नाव एकून होते. मी कधीही शिर्डी क्षेत्री गेले नव्हते. परंतु बाबांच्याच शब्दात सांगावयाचे म्हणजे “साता समुद्रा पलिकडून सुद्धा, मी माझा भक्त पायाला दोर बांधून खेचून आणतो.” तसेच आमच्या बाबतीत घडले.

२८ सप्टेंबर १९७५ ची काळरात्र मी कधीही विसरणारा नाही. त्या दिवसापासून माझा मुलगांचि. श्रीकांत (वय वर्षे ६ होते) वेशुद्ध पडला. पुढील ५ दिवस तो त्याच अवस्थेत परखल्यात के. इ. एम. रमणालयात होता. डॉक्टरांनी सर्व तन्हेचे प्रयत्न चालू ठेवले होते, परंतु त्याच्यात कोणतीही सुधारणा नव्हती. ४ थ्या दिवशी त्याची प्रकृती अधिकच खालाचली. डॉक्टरांनी फक्त १ टक्का आशा आहे असे सांगितले. त्यावेळी आम्हां दोघांची अवस्था काय झाली याचे मी वर्णन करू शकत नाहीं. मी मन घटट केले. शेगावच्या गजानन महाराजांचीं पोथी घेतली. अंग धुवून रोज एक अध्याय वाचून काढी. त्यावेळी उद्बत्ती लावे. संगृण अध्याय वाचून झाला की उद्बत्ती जळून झालेली राख गजानन महाराजांचा अंगारा म्हणून त्याच्या अंगाला संबंध दिवस पुरवून चोळून लावत होते. मुखाने गजानन महाराजांचे स्मरण करत होते, विनवित होते - “गजानना माझ्या मूलाला कोणतेही व्यंग न ठेवता बरे कर. त्याला नंतर शेगावला घेऊन यईन व त्याच्या हातून तुझ्यावर अभिषेक करीन”. भक्तीभावाने मारलेली हाक देवाला पोहचते व देव त्या भक्ताच्या मदतीला धावत येतो अगदी तसेच झाले.

२ आक्टोबर म्हणजे ५ दिवसांनी पहाटे ५ वाजता माझ्या मुलाने “आ... ई...” अशी हाक मारली. माझे डोळे व मन भरून आले. मनोमनी मी गजानन महाराजांचे आभार मानत होते. त्याच दिवशी मोठ्या डॉक्टरांची सकाळची फेरी सुरु झाली. त्यांनी माझ्या मुलाची प्रकृती पाहिली व हसले. आम्ही त्यांचे आभार मानले पण ते म्हणाले “माझे आभार मानू नका, देवांचे माना. तुमच्या मुलाचा पुनर्जन्म झाला आहे.” पुढे पाऊण महिना तो हॉस्पीटलमध्ये होता त्याच्या सर्व वैद्यकीय चाचण्या झाल्या व “प्रकृती एकदम ठीक” असा शेरा घेऊन घरी परतलो.

घरी आल्यावर माझ्या स्वप्नात आमच्या दारात गजानन महाराज येऊन उभे राहिले. अंगात भगवी कफनी कमरेला भगवी लुंगी व डोक्यास भगवे वस्त्र बांधलेले. ते माझ्याकडे भिक्षा मागत होते. मी चकित झाले. गजानन महाराज आणि या वेषात! मी त्यांना घरात बोलाविले बसावयास पाट दिला ते मला म्हणाले, “तू काही एक काळजी करू नको. तुझा मुलगा चांगला मोठा होईल तू लघु रुद्र कर”. असे म्हणून ते निघून गेले.

त्यानंतर मी या स्वप्नाचा अर्थ एका जाणकार व्यक्तीला विचारला त्यांनी सांगितले की, “गजानन महाराजांनी त्या वेषात येऊन सांगितले की, यापुढे पू साईबाबांची भक्ती कर. ते व मी एकच आहोत”. म्हणून आम्ही क्षेत्र शिर्डीला गेलो. बाबांचे दर्शन साश्रूनयनांनी घेतले.

बाबांच्या दर्शनाने आम्हांला अतिशय आनंद झाला. बाबा अंतर्यामी आहेत. त्यांनी आमच्या मनातील सार काही ओळखले. पहिल्याच भेटीत आम्ही साई-मय होऊन गेलो. बाबांच्या कृपेने माझा मुलगा बरा झाला. डोंबिवलीत सुंदर ब्लॉकही बाबांच्या कृपेने ताबडतोब मिळाला. हचांना नवीन जागेत आल्यावर प्रमोशन मिळाले. आम्हां सर्वांची प्रकृती निकोप आहे. अशा तच्छेने अनेक अनुभव आम्हांला येत गेले आणि अशा प्रकारे आम्ही साईभक्त बनत गेलो.

